

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1004

DE VIOOL VAN REBELIK.

fr. 1.50

„Kijk daar staat Stutton van Scotland Yard. Hij heeft een prachtige snor vandaag!”
zeide de kleinste der mannen bewonderend, maar niet zonder eenige spot.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De viool van Rubelik.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET INTERVIEW.

— Dat duurt nogal een tijdje! knorde de kleine, dikke, zwarte man in zijn lichte, ouderwetsche demi.

— Grootheden hebben altijd haast, maar zij erkennen nooit haast in een ander! zeide met een wijsgeerig schouderophalen een heer, die wel twee maal zoo lang was als de vorige spreker, die zijn overjas reeds had thuisgelaten, ofschoon het een gure lentedag was, en die het daarom vrij koud had.

— Waarom wij hier komen, mag Joost weten! bromde een derde, die met een bot mes een punt aan een potlood sleep, onverschillig voor het feit, dat de houtsplinters op een tapijt vielen, dat omstreeks honderd pond sterling oude koers had gekost. Die kerels denken ons altijd maar als honden te kunnen behandelen, en wij zijn het dan toch maar, die hun roem maken! Wat zouden zij zijn zonder de pers?

— Een beroemd violist! sprak, heel in den anderen hoek van de reusachtige hal een bleek, schraal man, vrij slecht gekleed, en die een goedkoope vulpen tot rede poogde te brengen.

— Voor mijn part! Maar wie zou het weten? hernam de man van het potlood. Het is niet voldoende om prachtig viool te spelen — daar heb je niets aan, tenzij iedereen dat weet!

En wie moet het den menschen anders vertellen dan wij?

— U heeft gelijk, het is een schandaal om ons zoo te laten wachten! bevestigde een breedgeschouderd man, zeer donker, met een gitzwarte baard, en een buitenlandsch accent. Ik kan U zeggen, dat ik La Duce, Sarah Bernard, Chaplin, Paul Wegener, en nog andere grootheden geïnterviewd heb. Niet kudegewijs, maar heelemaal alleen — en men heeft mij nooit zolang laten wachten. Zelfs de heer Hohenzollern, voormalig Keizer van Duitschland, heeft mij niet langer dan 20 minuten laten antichambreeren, terwijl wij hier zeker al een half uur zitten!

— Met ons dertigen!

— O, je kunt mij wel uitschakelen — ik kom hier meer voor de juweelen!

— Voor de wat? Voor de juweelen van Rubelik? En ze zeggen juist dat hij een hekel heeft aan diamanten en al zulke dingen!

— Wie praat er van Rubelik? Hij kan me gestolen worden! zeide de spreker ongeduldig, een kribbig, zwart mannetje, met een gouden lorgnet, die altijd scheef zakte. Ik bedoel natuurlijk de juweelen van de Sovjet! Weten de heeren daar niets van?

— Wat zouden wij van juweelen weten? Wij komen hier voor de edele kunst, mijnheer, en niet voor voddenrommel als blinkende steentjes! zeide de slecht gekleede magere man van de vulpen, die eindelijk had toegestaan, een drupje inkt af te scheiden.

Het zwarte mannetje wierp hem een kwaadaardigen blik toe, en zeide scherp:

— Ieder zijn meug! Trouwens, ik ga wel degelijk met jullie mee naar boven, aanstonds, maar in hoofdzaak ben ik toch gestuurd om de Russische juweelen te zien, die Sonja Manikin, hier ten verkoop komt aanbieden. Ik neem aan, dat de heeren allemaal van de afdeling Kunst zijn, en ik heb er alle mogelijke respect voor, want zonder Kunst, kunnen wij niet leven, toegestemd, maar ze staat niet erg hoog genoteerd tegenwoordig en geeft U mij maar juweelen. Ik wilde maar zeggen, dat U toch wel iets zult weten van die zaak?

— Nooit van een Marie Manicure gehoord! zeide de slechtgekleede heer vinnig.

— Sonja Manikin! verbeterde de heer met het lorgnet even kwaadaardig. Over een paar dagen zult U niet meer kunnen voorgeven, Mijnheer, haar naam niet te kennen! Wat is Rubelik naast haar? Wat zouden tien Rubeliks naast haar zijn? Paganini was zeker wel beroemd in zijn tijd — maar ik zeg jullie, als hij nu terugkwam, dan zou niemand op hem letten, al speelde hij honderdmaal op een viool, die hij van den duivel gekocht had tegen betaling van zijn ziel, maar alle menschen zouden vliegen naar Sonja Manikin alleen maar om de jongevrouw te zien, de mooie jonge vrouw, mag ik wel zeggen, die hier heelemaal alleen is aangekomen, als de afgezante van de Sovjet en de draagster van de voormalige Russische kroonjuweelen waarvan de waarde op vierhonderd duizend pond sterling oude waarde wordt geschat. En nou U weer, mijnheer Manicure!

— Nu ik weer? Ik kik geen woord! Weet ik soms zelf niet, dat jullie grofbesnaarde proleten tegenwoordig kerels met harde biceps naloopt, en juffrouwen die levende kikvorschen eten en dames die uren achter mekaar kunnen zwemmen, en dergelijke onbeduidendheden, die den gang der wereld geen honderdste deel van een seconde zouden tegenhouden, als zij plotseling in lucht opgingen, terwijl een enkele streek op de viool van Rubelik met geen Koninkrijk te betalen is? Maar ik kon evengoed tegen die pilaar daar praten — het is boter aan de gal gesmeerd.

Het kleine, zwarte mannetje wilde heftig uitvallen, maar de baardige heer met het

buitenlandsch accent hief kalmeerend de hand op en zei:

— Pardon, ik ben wel geen Londenaar, ik ben maar een bescheiden vertegenwoordiger van de „Petit Parisien”. Maar ik zou de heeren toch wel in overweging willen geven hier geen — hoe zegt U het — geen opschudding te maken. Men let al op ons en wij behooren toch onzen stand op te houden, die helaas maar al te vaak niet al te zeer wordt gewaardeerd! Hoe gaarne spreekt men niet van persmusketen.... — terwijl men dikwijls van persschorpioenen moest praten! zeide de slecht gekleede boosaardig, met een zijdelingschen blik op het zwarte heertje.

— En waarom niet „pers-ezels”? Maar als het nu nog vijf minuten duurt, ga ik weg. Ik ben van de „Times” en nog nooit heeft een man van de „Times” toegestaan dat men hem langer dan een half uur liet wachten. Gordon Bennett nam zijn hoed en ging heen, toen de wereldberoemde Malibran hem 31 minuten liet wachten! Die eene minuut deed de deur dicht.

— Doe jij je mond maar dicht en alles is in orde! bromde de potloodslijper die eindelijk klaar was met zijn werk en nu naar een bloc-note begon te zoeken. Het is me een baantje. Slaven zijn wij. Lakeien, terwijl toch de beroemdheden dolblij moesten zijn dat er zooveel notitie van hen genomen wordt. Gisteren kregen lui, die anderhalve dag achter mekaar gedanst hebben een halve kolom! Je grijpt in je haren en je vraagt je af in welken tijd we leven? En je mag me gelooven of niet, maar Turner, onze man van „Sport” heeft zes uren moeten wachten geplakt naast het bed van de dame, totdat zij uit haar bewusteloosheid ontwaakte, en hem kon vertellen, dat ze zoo blijven zoo trotsch was met haar kampioenschap, alsof hij dat niet uit zijn duim had kunnen zuigen! Ja, het is me een beroep!

Onmiddellijk na deze verzuchting trad er een kellner op het groepje journalisten toe, en kondigde plechtig aan, alsof hij de komst van den koning in een hofzaal meldde:

— Mijnheer Rubelik is bereid de heeren te ontvangen!

— Daar gaat de kudde! spotte de kleine, zwarte man. Mijnheer Rubelik is bereid! Het behaagt Zijne Majesteit! Nu, langer dan vijf minuten blijf ik niet.

— En dan gaat hij naar de juweeltjes van Marie Manicure kijken! zeide de slecht gekleede heer giftig, terwijl hij zijn goedkoope vulpen in elkaar schroefde. Leve de sensatie, en laat de Kunst zich ophangen.

Maar de kellner stond hoog opgericht, met een eenigszins vies gezicht, de wenkbrauwen onder het haar weggetrokken en met een air van vorstelijk ongeduld te wachten en het troepje verslaggevers, even heterogeen als de bladen die zij vertegenwoordigden, van de deftige „Times” tot een onnoozel slechts door een kleine groep lezers begunstigd blaadje, stond als met tegenzin op uit de gemakkelijke stoel, en schreed door de ruime hal, nagestaard door het halpersoneel van dit splinternieuwe, pas een half jaar tevoren geopende hotel op het breedste gedeelte van het Strand, nauwelijks vijf minuten loopen van de plek, waar het eertijds zoo vermaarde Hotel Cecil had gestaan, ten doode gedoemd, omdat het achter bleef bij den ontstellenden gang van den tijd.

— Achthonderd-vijftig kamers! Overall stroomend warm en koud water — zeventhonderd kamers met badkamer en W.C. — intercommunale telefoon in ieder vertrek, geluiddempende vloeren en muren — radio met alle stations ter wereld boven de waschtafel — centraal typistenbureau in de hal — wisselkantoor — informatiebureau — twaalf personenliften — iedere kamer zijn eigen brandbluschapparaat — en ik praat nog niet eens van de Centrale verwarming, den daktuin, het zwembad, en het Palmarium, dreunde de slechtgekleede man met iets bitters in zijn stem. Ik zal daar maar niet eens melding van maken — als onze lezers zooiets onder hun neus krijgen, dan willen ze Rubelik niet meer hooren, en ik wil hen toch naar hem toejagen. Hij is een half-god. Hij staat nog boven Marie Manuscript!

— Houdt nu eens eindelijk op met jullie kibbelarijen — jullie maken ons te schande! verzocht een uiterst elegant jongmensch, blijkbaar een nieuweling in het vak, en die het dus nog met heiligen ernst uitoefende.

Hij had een gouden zakpotlood, een monocle met gouden rand, drie gouden tanden in de bovenkaak, een fijn gouden horlogeketting, een gouden tandenstokertje, een gouden polshorloge, en dat alles bracht hij achtereenvolgens te voorschijn, bergde het zorgvuldig weer weg, om het dadelijk daarop opnieuw te toonen.

Hij had keurig geborsteld, glimmend haar, zijn pantalon vertoonde de vereischte, scherpe vouw, zijn jacketcostuum zat hem als gegoten en het fijne, zijden doekje in zijn borstzak geurde op een aangename wijze.

De kellner intusschen had de breed, glazen deuren van een speciale liftkooi geopend, en het bleek dat deze lift zoo groot was, dat zij

gemakkelijk de dertig verslaggevers kon bevatten.

— De goederenlift! zei de slechtgekleede heer bitter.

— Wees blij, dat je tenminste nog boven komt! zei het zwarte mannetje, zijn persoonlijke vijand, giftig. Ik heb wel andere dingen in mijn leven van journalist moeten doen. Wat een baantje!

De kellner had de deuren al weer gesloten, drukte op een knop, de lift steeg, ging tot aan de derde verdieping en stopte daar, zooals iedereen nu wel begrepen had, aan een vrij smalle dienstgang.

Een paar etageknechts kwamen al toeschieten, maar trokken zich met een grijnslach weer terug, zoodra zij bemerkten wat de lading van de lift eigenlijk was.

— Als de heeren mij maar willen volgen, zeide de kellner plechtstatig.

En hij voerde het troepje weer aan, liep door de dienstgang, en kwam, langs een dwarsverbinding in een der hoofdgangen.

— Hij heeft vier kamers! zeide de slechtgekleede op zijn zuren, klagelijken toon.

— Het mocht wat! viel het zwarte heertje onmiddellijk uit. Palowna had er in haar goeden tijd zeven en Sarah Bernard zelfs acht! Die had een heel gevolg, mijn beste man! Hoor je dat, allemaal slaafjes zooals jij! Een secretaris, een hulp-secretaris, een tolk, een lijfarts, een manicure om haar stramme leden weer wat leniger te maken, weet ik veel wat al niet! Vier kamers — het is een armoedje!

— In ieder geval zal Jacoba Manometer er niet meer hebben dan één! snerpte de slechtgekleede man, ineens doldrifting, en geheel vergetend dat hij deel uitmaakte van een staf van een blad, dat tegen den rijkdom gekant was.

— Kalmte, heeren! Kalmte! riep de baardige man van de „Petit Parisien”, terwijl hij reeds zijn hoornen leesbril uit het foudraal trok en op zijn vleezigen neus plaatste.

— Wat zijn dat eigenlijk voor kamers? vroeg de korte dikke met de lichte demi, onder het voortloopen over den dikken looper, die de gang gedeeltelijk bedekte.

— Een slaapkamer, een woonkamer, een salon en een vertrek voor zijn secretaris, die eigenlijk een secretaresse is, tevens manicure, en die letterlijk alles voor hem doet — behalve het viool spelen! zeide de lange, magere, grappig.

Op dit oogenblik stond de kellner stil, klopte op een deur, opende ze dadelijk en zeide: „Mijnheer Rubelik, hier zijn de heeren”, alsof hij gezegd zou hebben: „Stel U gerust, Gravin, het

zijn maar bedelaars!" zooals Barlaimont tegen Magaretha van Parma zeide.

Zoo snel zij konden schoven de journalisten naar binnen om een goede plaats te veroveren en aan het andere einde van de groote kamer, stond een niet al te groote man op, met eenigszins afhangende schouders, een buitengewoon Beethoven-voorhoofd, achterover gekamd, krullend haar, dat tot op de kraag van zijn fluweelen huisjas viel, donkere, zielvolle oogen onder dikke als een boog getrokken wenkbrauwen, en een ivorkleurige gelaatstint.

En toch vielen bijna het eerste de handen op van dezen man met zijn merkwaardig gezicht, want het waren zeker de schoonste mannenhanden die men zich kon denken, niet te groot, gespierd, blank, het vleesch stevig en zonder rimpels en de vingers onberispelijk van vorm. Geen enkel sieraad viel er te bespeuren aan die vingers, die een tooverwereld konden oproepen.

Rubelik stond stil, na zijn bezoekers halverwege tegemoet te zijn gegaan en zei in vrij goed Engelsch:

— Ik heb toegestemd, de heeren te ontvangen maar ik verzoek U, het kort te maken. Ik gevoel mij vermoeid na een lange reis. Ik zou ook niet weten wat ik nieuws kan toevoegen aan wat ik bij vroegere gelegenheden al verklaard heb. De geheele wereld weet immers dat ik niets boven mijn Kunst stel, dat ik Beethoven en Mozart boven alle anderen liefheb, dat ik een buitengewoon kostbaar instrument bezit, dat mijn handen voor een half millioen dollars verzekerd zijn bij vier Maatschappijen, dat ik — nu, neemt U plaats.

Hij had dit laatste op een moeden toon gezegd, bracht de hand naar het voorhoofd, hoog als een toren en toen glimlachte hij plotseling, en die lach was als een zon boven een somber landschap, want hij bemerkte, dat zijn uitnoodiging moeilijk kon worden opgevolgd — er stonden hoogstens tien stoelen, behalve de divan, en vier daarvan waren uit andere kamers gehaald.

De secretaresse, een bleeke, op het oog onbeduidende en zelfs wat slaperige Russin, moest uit allerijl wat stoelen aanslepen en eindelijk zat men dan in een halve kring om den Groot-Meester heen, die even de oogen had gesloten, gedachtenloos naar het plafond staarde en toen met een klanklooze stem begon, alsof hij een lesje opzeide:

— Laat de viool maar eens zien, Olga. Ja, de kist ook maar. Een juweeltje op zichzelf, zeggen de kenners. De viool is een Stradivarius, en een heel zeldzaam exemplaar. Ik kreeg ze

ten geschenke van Mijnheer Rockefeller, toen ik in Amerika op tournee was. Een charmant man, mijnheer Rockefeller. Ik kom zoojuist uit Parijs, waar het publiek mij geestdriftig heeft ontvangen. Het Fransche publiek is mij altijd bijzonder genegen geweest. Ik hoop hetzelfde te mogen zeggen van het Londensche. Na hier te zijn opgetreden, bezoek ik Birmingham, Leeds, Manchester, Dublin, en geef dan waarschijnlijk een tweetal concerten te Amsterdam en 's-Gravenhage. Zeide ik reeds dat mijn handen verzekerd zijn....? O, ja, dat heb ik al gezegd. Ik zou de heeren wel aanbieden om te rooken, maar ik kan zeer slecht tegen sigaren-rook. Mijn liefhebberijen....

De Meester hield plotseling op, zoo maar, sloot de oogen weer, en bleef wel een paar minuten roerloos zoo achter in zijn stoel leunen en toen hij de oogen weer opende, lag er een uitdrukking in van doodelijke vermoeidheid en ook iets van schrik.

Hij staarde om zich heen, alsof hij plotseling uit een droom ontwaakte, maakte weer diezelfde half-automatische beweging met de prachtige, blanke hand over het voorhoofd, alsof daar iets zat wat hem hinderde, en mompelde op een geheel andere toon:

— Waar ben ik gebleven? U neemt het mij niet kwalijk — ik was wat verstrooid.

— De Meester is zeer vermoeid! zeide de secretaresse met haar wat schorre vlakke stem, maar in zeer goed Engelsch. Hij heeft eigenlijk veel te veel gespeeld in de laatste maanden. De staat van zijn vermogen.....

— Stil Olga, viel Rubelik haar in de rede. Het zal de heeren weinig interesseeren, dat ik arm ben, dat ik bijna mijn geheele vermogen heb verspeeld, met die ellendige malaise!

— Maar integendeel — daarin stellen wij juist het meeste belang! kraaide het kleine, donkere mannetje met zijn scheeve lorgnet.

— Hoor — de jungle spreekt! Het wilde dier is aan het woord! zeide zacht maar snijdend de man van het Volksblaadje. De tijger heeft bloed geroken!

Rubelik hief de hand op als om stilte te gebieden en hernam:

— Het is immers al wereldbekend! Ik heb een paar millioen verloren doordat mijn geld op de verkeerde wijze was belegd.

— Ik had den Meester nog aangeraden om.. begon de secretaresse zacht.

En plotseling kwam er een einde aan het krassen van de pennen en de potlooden, plotseling sprongen letterlijk allen halverwege van hun stoelen op, want vlakbij had een rauwen, woesten kreet geklonken. De schreeuw van een

vrouw, een radeloze gil, waarin ook woede klonk, een deur werd opengesmaakt, en een hoge stem riep, doordringend en met buiten-

gewone kracht :

— Politie! Politie! Ik ben bestolen! Laat de deuren sluiten!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE SOVJET-PARELEN ZIJN VERDWENEN.

— Wel allemenschen — dat is Sonja Manikin! riep de kleine man met het lorgnetje, en zonder de geringste poging om zijn onbeleefdheid te bemantelen bukde hij zich, greep zijn deukhoed onder zijn stoel uit, drukte zich dien op het hoofd, stormde naar de gangdeur en opende die.

Hij botste bijna aan tegen een zwaar gebouwd man, die rustig maar vastberaden zei :

— Het spijt mij, Mijnheer, maar ik zal U moeten verzoeken om binnen te blijven. Niemand mag het hotel verlaten op dit oogenblik.

— En onze interviews, loeide een woedende stem. Weet U dat de vorm over een uur sluit, en dat ik drie kwartier rijden voor den boeg heb ?

— Ik weet niet wat een vorm is, en waarom die sluit, maar ik weet wel dat de deuren gesloten zijn, zei de groote man laconiek. Ja, dat was niet zoo'n kwade vinding van den architect en een goed principe van de hotel-directie. Op het eerste alarmsignaal gaat alles potdicht — en het mooiste is, dat niemand dit geweten heeft. Een aardige verrassing voor heeren dieven !

— Maar daar nemen wij geen genoegen mee ! snerpde de slechtgekleede man. Wij laten onze vrijheid niet beknotten !

De man daar op den gang moest de spreker heel goed kennen, want hij keek hem spottend aan en zei :

— Dat kan heel mooi staan in een hoofd-artikel van uw blad, mijnheer Armstrong, maar hier gaat het niet op. Komaan, U kent me wel — Spike van Scotland Yard. Ik had hier toevallig hoteldienst.

— Maar wat is er gebeurd ? vroeg het kleine, zwarte heertje, van ongeduld trappelend.

— De juffrouw hiernaast is bestolen — zij

zegt dat ze een parelen halssnoer mist, dat dertig duizend pond kosten moet.

— Maar dan moet ik met haar spreken ! kermde de kleine man. Daar ben ik trouwens voor hier gekomen !

— Dat zou ik nog maar wat uitstellen, want U kon op dit oogenblik met minder levensgevaar het hok van een uitgehonderde leeuw binnengaan. Ze is in een toestand — enfin, dat kunt U zich wel voorstellen. Gaat U nu maar rustig weer de kamer binnen en blijf daar — straks komen er agenten.

— Agenten — om wat te doen ?

— Om de heeren allemaal te fouilleeren ! antwoordde Spike met zijn beminnelijksten glimlach.

Er ging onmiddellijk een kreet van verzet, van toornig ongeduld en verontwaardiging op.

Zooiets was ongehoord, zooiets mocht men de Koningin der aarde niet aandoen, zooiets streed tegen de goede zeden ! Hoe durfde men het wagen, verslaggevers van de „Times”, de „Daily Mail”, grootste provinciale bladen zoo voor het hoofd stooten en grieven, door de dwaze veronderstelling, dat zij de juweelen van een sovjet-afgezante zouden stelen ?

Maar Spike vond de veronderstelling blijkbaar heelemaal zoo dwaas niet, en hij scheen het de natuurlijkste zaak van de wereld te vinden, dat een verslaggever onverschillig of hij van de „Times” was, dan wel van een onbeduidend buurtbladje kostbare parelen diefde — onverschillig of zij uit de Sovjet dan wel uit een Monarchie afkomsitg waren. Tenminste, hij bleef bij zijn verbod, en dit verkreeg aanstonds nog heel wat meer kracht, toen er een viertal forsche agenten kwam opdagen, teneinde aan de instructies van den detective kracht bij te zetten.

Goedschiks of kwaadschiks moesten de dienaars van Koningin Pers blijven waar zij waren en zoo goed mogelijk den tijd trachten te dooden.

Rubelik echter had zich met een koud, hoogmoedig gezicht tot den detective gewend en gevraagd, of hij zich ook in zijn eigen vertrek moest aten opsluiten, waarop Spike met de grootste hoffelijkheid, maar ook de grootste stelligheid had verzekerd, dat het hem buitengewoon speet, dat hij zijn taak zeer onaangenaam achtte, maar dat hij voor den grooten violist helaas geen uitzondering kon maken evenmin natuurlijk als voor diens secretaresse.

Hierop had Rubelik geantwoord, dat hij zich onder protest onderwierp, en vervolgens had hij zich met een koninklijk air naar het aangrenzende salon teruggetrokken, waar hij zich opsloot, met de mededeeling dat hij niemand meer wilde zien, natuurlijk niet, dan nadat hij zijn secretaresse had bevolen de beroemde Strad varius in veiligheid te brengen.

Daar zaten dus de heeren van de pers, en vloekten, raasden, rookten, speelden zelfs een spelletje bridge, al naar hun aard het meebracht.

De Franschman had zijn breede schouders maar eens opgehaald, ironisch geglimlacht, een sigaret opgestoken, en een nummer te voorschijn gehaald van het blad, dat hij vertegenwoordigde.

Met dat blad had hij zich naar het venster begeven, en daar las hij het in alle gemoedsrust, staande, nu en dan over zijn zwarten baard strijkend.

De kleine zwarte man echter, liep als een brieschende leeuw rond en verzekerde, dat hij het er niet bij laten zou, dat hij er op zou aansturen, een interpellatie in het Lagerhuis te laten houden, ofschoon hij in zijn binnenste volmaakt overtuigd was, dat Spike volkomen in zijn recht was, dat het zelfs zijn plicht moest worden genoemd, te handelen, zooals hij gedaan had.

Zoo werd dan de deur gesloten, alsof zij tot een cel behoorde, en hetzelfde geschiedde met de twee andere deuren, behorende tot de appartementen van den grooten violist, zoodat er niemand meer in of uit kon, want de tusschengelegen werkkamer had geen deur op de gang uitkomend, daar dit vertrek nooit anders verhuurd werd, dan met de aangrenzende slaapkamer.

Het ergste was nog wel, dat er twee agenten bij de heeren daarbinnen waren achtergelaten, en de kleine man, met zijn zwart haar en zijn lorgnetje verklaarde zeer luid, dat die zeker waren toegevoegd, om er op te letten, dat de

journalist-juweelendief de buit niet ongemerkt doorslikte.

Spike stond nu weer op de breede gang, en begaf zich onmiddellijk naar het vertrek van Sonja Manikin, dat grensde aan de slaapkamer van de secretaresse van den violist.

Hij vond haar daar zitten, bleek en onbewegelijk, met een wit, strak gezicht en oogen die van haat en woede fonkelden.

Zij zat daar geheel alleen aan de tafel tusschen de beide vensters of liever tusschen het venster en de balcondeur, met de kleine, witte vuist op tafel steunend, en als het ware de vleeschgeworden wraakzucht.

En zelfs in die toestand moest Spike, die maar een man was, erkennen dat zij een zeer schoone vrouw moest worden genoemd.

Zij had nog geen enkele beweging gemaakt, en ook nu bleef zij doodstil zitten en alleen haar zwarte oogen keken hem aan, alleen haar lippen bewogen, toen zij hem de vraag als het ware toesnauwde:

— Is het collier gevonden?

— Als dat zoo was, Madame, zou ik U met een opgewekter gezicht tegemoettreden, antwoordde Spike, met een gebaar van leedwezen. Dat gaat minder snel dan U schijnt te gelooven. Het moet wel een zeer brutale en handige dief zijn geweest, die het kleinnood heeft gestolen. En ik ben nu genoodzaakt, terwijl mijn mannen het hotel doorzoeken en natuurlijk vooral de kamers van het personeel, waarmee misschien wel een halve dag zal heengaan, U te vragen, op welke wijze U den diefstal ontdekte, en wanneer.

— Zeg mij eens eerst — heeft niemand het hotel kunnen verlaten nadat ik om hulp heb geroepen?

— Niemand! Wat dat betreft, kan ik U gerust stellen. De deuren hebebn dadelijk prachtig gewerkt, en kunnen niet weer geopend worden, voor de gérant den hefboom in zijn kantoor weer terugzet, en zoo den electricischen stroom uitschakelt, die thans de grendels nog voor de deuren houdt. Echter moet ik U zeggen, dat de dief kan zijn ontsnapt, gedurende de oogenblikken, die verliepen tusschen den roof en uw ontdekking daarvan!

— Die oogenblikken kunnen maar zeer kort zijn geweest, Mijnheer! Ternauwernood vijf minuten denk ik.

— Wilt U het mij dan vertellen?

— Ziehier — en laat ik, voor ik begin, U even zeggen, dat dat parelsnoer tot iederen prijs moet worden teruggevonden, want ik weet zeker, dat mijn Regeering in Moskou niet gezind zal zijn, dien diefstal zoo maar te accepteren.

Spike haalde de schouders op, maar omdat hij een schoone vrouw tegenover zich had, deed

hij het als het ware inwendig, en zoo dat het niet kon worden gezien.

Het liet hem volkomen koud, wat de Regeering te Moskou dacht, en hij wist dat het Downing Street ook bitter weinig zou kunnen schelen. Men kende die toornige en hoogdravende uitbarstingen van Moskou wel, men wist wat zij waard waren en aanvaardde ze met echt Engelsche kalmte en filosofie.

Hij antwoordde dus beleefd :

— Wij zullen natuurlijk ons best doen, Miss Manikin — ik mag U immers als Miss aanspreken ?

— U kunt mij mijnentwege aanspreken als baby, Mijnheer. Als die snoeren maar terecht komen. Ik weet niet bepaald wat jullie hier Miss noemen. Maar noem me maar zoo, daar hebben jullie bourgeois toch geen verstand van. Anders zou ik het U uitleggen, dat het begrip Juffrouw of jongedochter bij ons in Rusland een waandenkbeeld is. En nu mijn verhaal. Ik stond op het punt, mij naar een juwelier in Bond Street te begeven, met wien ik een afspraak had.

— U zult moeten toestaan, dat ik U nu en dan in de rede val — wist iemand iets van die afspraak af ?

— Alleen zijn bediende of secretaris. Met hem heb ik getelefoneerd. Er zouden nog twee andere heeren, diamanthandelaars bij de conferentie aanwezig zijn. Ik zou naar het huis in Bond Street gaan en ik pakte dus alles samen wat ik uit Moskou heb meegenomen. Laat ik dadelijk zeggen, dat dat parelsnoer steeds afzonderlijk bewaard is gebleven. Het bevond zich in een étui van fijn Marokkaansch leder, dat met een uiterst klein sleuteltje geopend kon worden. De rest van de juweelen had ik in een geheel gewone suit-case, een ding van fibre, dat ik er juist voor had aangeschaft, opdat mijn bagage niet al te zeer de aandacht zou trekken door nieuwhed, kostbaarheid of al te sterke sluitingen. Natuurlijk was er op dat koffertje ook een behoorlijk slot. Het verliet mij overigens nooit, en als ik sliep dan lag het links onder mijn hoofdkussen en rechts lag mijn browning.

— Ah ! U bedient U wel van vuurwapenen ?

— Natuurlijk ! Ze hadden mij in Moskou niet aangewezen voor dit baantje, als ik niet behoorlijk een browning kon hanteeren.

— U weet natuurlijk, dat eigenlijk het dragen van wapenen in dit land strafbaar is ?

— Ik weet het, en ik heb geen seconde er aan gedacht, mij daar iets van aan te trekken. Mijn opdracht ging mij natuurlijk boven alles, en zeker boven jullie belachelijke ouderwetsche wetten ! De afspraak luidde dat ik om half

vier bij den juwelier in Bondstreet zou zijn. Eduard Marsham is zijn naam.

— Wereldberoemd adres, zeide Spike droogjes.

— Ik was dus om half drie kant en klaar, en gekleed, zooals U ziet. Ik had mij overtuigd, dat alles wat ik zou toonen, in het koffertje van fibre was, de oorhangers, de armbanden, de ringen, meerendeels in blikken doosjes, zonder sluiting, enkele in houten kistjes, met een heel eenvoudig slot. Ja, zeker, ik erken, dat het primitief is, maar de ervaring heeft me geleerd, dat men veel minder kans loopt bij het transport van sieraden als men heel eenvoudige omhulsels daartoe gebruikt.

— Dat helpt soms volstrekt niet als de dief in spé weet, met wien hij te doen heeft ! zeide Spike schouderophalend. En hij heeft het natuurlijk geweten. Maar waren de parelen in hun rood Marokijnen étui ?

— Die had ik reeds naast het koffertje klaargelegd. Zij konden daar niet meer in. Trouwens, ik zei U al, dat ik die altijd afzonderlijk meenam. Ik sloot het étui, dat een vorm had van een paardenhoefijzer en bijna even groot was, dan meestal in mijn handtasch. Ik had mijn hoed al opgezet en stond mijn handschoenen dicht te knoopen. Het koffertje en het etui stonden op deze tafel tusschen de tafel en het balcon. Beide waren dicht.

— U weet zeker, dat zich op dat tijdstip de juweelen in het etui bevonden ?

— Neen, dat weet ik juist niet met volmaakte zekerheid, maar ik wil wel een eed doen, dat zij er om één uur nog altijd inzaten.

— Schudden ze heen en weer — maakten ze geluid als U het etui heen en weer bewoog ?

— Neen. Het snoer lag om een verhooging heen, en de met watten gevoerde deksel, met satijn bespannen, drukte ze heel zacht en voorzichtig op dezelfde plaats neer. Natuurlijk om beschadiging te voorkomen.

— Dat kan van belang zijn. Vertelt U maar verder.

— Ik stond op het punt koffertje en etui op te nemen en het laatste in mijn handtasch te doen, toen er vrij krachtig op den tusschenmuur geklopt werd. Ik liep natuurlijk naar dien muur toe, in de meening dat ik ergens om geroepen werd.

— Die muur daar ? Daarachter is het vertrek van de secretaresse van Mijnheer Rubelik, nietwaar ?

— Ja, daar slaapt zij. Zij is een landgenoot van mij. Wij hebben wel eens een paar woorden gewisseld, sinds ik hier logeer. Nu is de muur geluiddempend, en al hoorde ik spreken, ik kon onmogelijk verstaan wat er gezegd werd en ongeduldig verliet ik het vertrek, om te

gaan hooren wat zij wilde.

— Natuurlijk sloot U de deur van uw kamer ?

— Neen, die drukte ik alleen maar dicht.

— Pardon, maar dat was nog al gevaarlijk.

— Ik dacht toch ieder oogenblik terug te zullen komen. Ik kon de deur van Olga's kamer gemakkelijk openen en daarbinnen was niemand. Ik liep nog wat verder het vertrek in, en toen hoorde ik uit de aangrenzende kamer stemmen. Ik herinnerde mij toen even te voren een heele groep heeren over de gang te hebben zien marcheeren, die ik onmiddellijk als journalisten herkende. Die zaten daar dus zeker in den salon en interviewden Rubelik.

— U is natuurlijk volmaakt zeker dat de kamer verlaten was ?

— Absoluut zeker. Zelfs onder het bed kon niemand zijn, want dat had heel lage pooten.

— Maar er is toch een muurkast.

— Die was dicht, met den sleutel erop. Ik heb het nog geprobeerd, ik weet zelf niet precies waarom. Misschien dacht ik wel een oogenblik aan een kinderachtige grap. Ongeduldig liep ik weer terug naar mijn eigen kamer en....

— En toen was het étui verdwenen ?

— Het stond nog precies op de tafel als zoo-even, en ik zou den diefstal waarschijnlijk ook niet ontdekt hebben, vóór ik bij den juwelier was als ik het étui niet heel toevallig en daar vlak bij het raam had opgenomen en bekeken. Het slot heeft een koperen plaatje, en ik wist, dat zich daar een fijne kras op bevond, die ik daar een dag te voren bij ongeluk had opgemaakt, met een nagelschaartje, dat mij uit de hand viel. Dat krasje was er niet meer ! Nu moet U weten, dat ik al geprobeerd had er met wrijven het eruit te krijgen, en dat ging niet. Het was dus vrij duidelijk zichtbaar geweest. Wat er nu juist in mij omging zou ik niet kunnen zeggen, maar in ieder geval — ik haalde het sleuteltje uit mijn portemonnaie, opende het étui.....

— Het was leeg !

— Mijn waarde heer, als u alle dingen zooveel beter weet dan ik zelf dan vertelt U het verhaal maar, viel Sonja Manikin hem woedend in de rede. Het was heelemaal niet leeg ! Er zat wel degelijk een snoer parelen in, maar het was valsch ! Ik heb zooveel jaren met die vodden omgegaan, ik heb er zoo'n scherp geoeffend oog voor gekregen, dat ik zelfs geen instrumenten of lichtstralen behoef, om op het eerste gezicht te kunnen zien of een parel is nagemaakt.

Ze had onder het spreken het etui al geopend, schoot het Spike toe en zei :

— Ziet U zelf maar !

De detective nam het snoer parelen behoedzaam in de hand, trad er mee naar het raam,

liet ze door zijn vingers glijden en zei toen, een beetje bedremmeld :

— Het spijt me, Miss Manikin, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik ze voor echt houd. Ik geloof dat ik er dadelijk duizend pond voor zou betalen, als ik ze had, wel te verstaan.

— Dan zou U zoo wat negenhonderd vijftig pond in het water hebben gegooid ! zeide de Russin koelt'es. Overigens U hoeft op mijn woord natuurlijk niet te bouwen. Laat eenige experts komen, met al hun instrumenten, die zullen mij dadelijk gelijk geven. Ik kan mij onmogelijk vergissen. Nu, ik heb natuurlijk dadelijk een keel opgezet als tien anderen. — er was waarlijk reden genoeg voor ! Die parelen moeten terugkomen, mijnheer, al zou de onderste steen boven komen !

Spike had het collier voorzichtig weer in het étui gedaan, het dicht geklapt en het slot weer laten dichtspringen.

Hij keek de Russin met zijn scherpe oogen langen tijd aandachtig aan, en zei toen, zich met de hand langs de kin streelend, niet anders dan :

— Tja !

— Wat beteekent dat ? vroeg Sonja kortaf. Wat wil dat zeggen ! Ah — ik ben er al ! Ik heb het zelf gedaan ! Ik heb de echte door valsche vervangen en dit comeditje opgevoerd ! Zet U dat uit het hoofd, mijn waarde heer ! Het is technisch onmogelijk — en als het wel mogelijk ware, dan zou ik toch nog te veel mijn leven lief hebben om zulke grapjes uit te halen. U schijnt onze methodes nog niet goed te kennen. Ik zou geen maand meer leven, na het bedrog te hebben gepleegd. En nu kort en goed — U zorgt dat de parelen weer in mijn bezit komen, of ik maak er een rel van !

Misschien joeg dit vooruitzicht Spike wat schrik aan. In ieder geval stond hij haastig op, excuseerde zich, verliet het vertrek, en stak den sleutel die hij nog altijd had, in de kamer, die bij den salon van Rubelik hoorde. Bij de deur en het raam vond hij de agenten op hun post.

— Fouilleeren en namen noteeren en dan kunnen deze heeren gaan ! beval hij kortaf. Eén voor één, en ik zal toezien.

En de zonderlinge, altijd wat lachwekkende plechtigheid van het zakken uithalen nam een aanvang.

De agent bij de deur was een ware meester in het betasten van kleederen en lichaamsdeelen. Nu was het snoer al vrij nauwkeurig beschreven en het zou zeer lastig zijn het prachtige sieraad ergens te verbergen, zonder dat het dadelijk gevonden werd. De middelste parelen waren wel zoo groot als knickers, en zoo waren er acht of tien ! Daarenboven waren er drie rijen,

ieder van zestig parelen en het verbergen daarvan, zou wel een buitengewone handigheid vereischen en geheime zakken.

Alle heeren werden verplicht hun jas en vest uit te trekken, en deze kleedingstukken werden vervolgens nog eens aandachtig door Spike doorzocht. De agent was zelfs zoo ijverig, dat hij de ongelukkige journalisten dwong, een voor een hun voet op te heffen, als een paard in de hoefsmederij, teneinde na te zien of hun hakken soms hol waren, ofschoon geen enkele hak ter wereld, tenzij van een reus, dat driedubbele, bijna een meter lange snoer parelen had kunnen bevatten.

— Ik verbied je om mij in mijn kuit te knijpen, brulde de kleine, zwarte man, die juist aan de beurt was. Ik zal me beklagen bij het Departement van Justitie.

— Beklaag U voor mijn part in Genève, Mijnheer, maar schreeuw niet zoo, gebood Spike die zijn geduld begon te verliezen. Wij doen onze plicht. De volgende, Jim!

De volgende was de correspondent van de „Petit Parisien”, die zich met echt Fransche hoffelijkheid en kwinkslagen onderwierp aan het onderzoek dat hij moest ondergaan. Hij werd zelfs niet boos toen de agent vluchtig, zijn fraaie, zwarte baard kriebelde, misschien in de verbeelding, dat de parelen er als rijpe vruchten zou uitrollen, als pitten uit een meloen.

En met een rustige, vriendelijke stem gaf hij goedmoedig zijn naam op:

— Jacques Lonnard, correspondent van Petit Parisien, Rue Lafitte, 107.

Altijd met denzelfden beleefden glimlach trok hij zijn jas en vest weer aan, zette zijn eleganten bolhoed op, waarvan ook de voering natuurlijk doorzocht was, nam hem daarna nog eens met een buiging af voor de anderen en verliet het ver-

trek, met de wetenschap, dat er geen millimeter van zijn kleederen en zijn lichaam ononderzocht waren gebleven. Hij ging met de lift naar beneden waar men eerst weer naarboven telefoneerde om te vernemen of men hem mocht laten gaan en eindelijk stond hij op het trottoir van het Strand en begaf zich langzaam naar een halte van een bus, waar zich een heer bij hem voegde, die zich zonder een woord te spreken bij hem aansloot, ongeveer een kwartier met dezelfde bus en naast hem gezeten reed, zonder een woord met hem te wisselen, tegelijk met hem uitstapte, en pas in het midden van een zeer stille straat op angstigen toon vroeg:

— Is het zonder kleerscheuren afgeloopen? Goede hemel wat heb ik in angst gezeten. Ik heb aan de overzijde, zoowat alles gezien, ook dat jullie gefouilleerd werden. Je seinen met de baard heb ik maar half begrepen. Er stond een agent vlak over mij.

— Maar — dan is dus alles mislukt? Al ons werk is vruchteloos geweest?

— Dat is op dit oogenblik nog moeilijk te zeggen, Brand, antwoordde de man met den zwarten baard, die plotseling uitnemend Engelsch sprak.

— Hoezoo? Jij bent toch ook gefouilleerd? Je loopt nu vrij naast me, wat bewijst dat ze niets bij je gevonden hebben. Wat heb je dan in 's hemelsnaam met die snoer uitgevoerd.

De ander keek omzichtig om zich heen, liet toen zijn stem tot een zacht fluisteren dalen, en antwoordde:

— Op het oogenblik ben ik ze kwijt, Brand, maar ik hoop ze toch spoedig weer in bezit te kunnen nemen!

— Maar om 's hemelswil, waar zijn ze dan nu?

— In de vioolkist van Boris Rubelik, Brand!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

PARELEN OP KRONKELPADEN.

Midden op de verlaten straat bleef Charles Brand stilstaan en herhaalde toonloos, zonder veel begrip:

— In de vioolkist van Rubelik? Waar ze onmiddellijk ontdekt zouden worden?

— Niet onmiddellijk, Brand. Het is een ouderwetsche vierkante kist, met gewelfden deksel en varkensleer omspannen en met koperen nageltjes versierd. Zulke kisten hebben afzonderlijke vakjes, die de lijn van de viool volgen, en waarin men hars, snaren en sourdine, een reservekam, een paar schroeven en andere onderdeelen kan bewaren.

— Kunnen die bewaarplaatsen afgesloten worden?

— Dat niet! Maar ik heb de parelen weten te verbergen onder het zijden doekje, dat vele violisten gebruiken bij het spelen en ik hoop dat de kist niet al te spoedig weer zal worden geopend — dat is alles. Ik erken, dat het middel gevaarlijk was en niet zeer betrouwbaar — maar wat kon ik anders doen, toen ik vernam, dat het heele eerwaardige gezelschap van verslaggevers als heel gewone burgers zou worden gefouilleerd?

— Maar hoe is het mogelijk, dat de zaak ontijdig uitliep? De afspraak was immers, dat je na het interview het hotel zoudt verlaten, en dat ik me dan bij je zou voegen na zelf mijn uitkijkpost aan den overkant van het Strand prijs te hebben gegeven?

— Men maakt een afspraak, Brand — en dikwijls genoeg beletten de omstandigheden, ons daaraan te houden. Ze heeft het te vroeg ontdekt en dat zegt alles. Hoe dat komt, weet ik natuurlijk niet, want ik geloof er vast van overtuigd te mogen zijn, dat het etui volmaakt gelijk was aan wat zij gebruikte om de parelen in te bewaren. Het was heelemaal geen bijzonder soort, maar een heel gangbaar model, zooals juweliers ze bij honderden gebruiken. Het kan dus bijna niet anders, of haar eigen etui moet een of ander merkteken hebben gehad, zoodat ze de omruiling te spoedig ontdekte. Sommige vrouwen hebben nu eenmaal een zeer scherpe opmerkingsgave — en voor werk als het hare worden natuurlijk niet de eersten de besten gebruikt. In elk geval begon zij te schreeuwen, lang voor het daartoe eigenlijk tijd was, en

ik had geen schijn van kans, mij nog bijtijds van de juweelen te kunnen ontdoen. Gelukkig had ik het etui waarin zij zich bevonden, in het voorbijgaan in een ledige, ongebruikte muurkast in de gang kunnen werpen. Ongebruikt is misschien niet heelemaal juist — er worden bezems en heiboenders, dweilen en emmers van vertind ijzer bewaard. Het etui verontrustte mij dus niet meer — maar de parelen durfde ik niet bij mij houden.

— Alles goed en wel — maar wat nu? vroeg Brand bezorgd.

— Er schiet niets anders over — ik zal terug moeten, en dat natuurlijk zoo spoedig mogelijk, teneinde de parelen onder een of ander voorwendsel weer uit de vioolkist te halen! Nog afgezien van mijn eigen voordeel, zou ik niet gaarne willen, dat de beroemde violist, ook maar een seconde zou kunnen worden verdacht. Het is een groot geluk, dat hij pas morgenavond voor het eerst in het publiek behoeft op te treden, in de Albert Hall.

— Maar — hij zal toch oefenen. Hij speelt toch iederen dag een paar uren om zijn vingers lenig te houden! zeide Brand op een toon van wanhoop. Dat moet hij immers de parelen vinden!

— Waarom? Dan zou hij een van de kleine bergplaatsen moeten openen, door de deksels open te klappen.

— Volstrekt niet noodig! Hij heeft alleen maar de zijden doek te willen gebruiken!

— Die zal hij wel niet bij het repeteeren afslijten, Brand! Doet hij dat wel — ja, dan is natuurlijk de zaak verloren, en dan zou ik alleen maar nieuwsgierig zijn, wat een man als Rubelik na de vondst van den schat zou doen!

— Raakt hij alleen zijn viool aan?

— Niemand anders mag aan de kist komen! Het is een echte Stradivarius, die er in zit.

— Wat heeft hij voor personeel?

— Voor zoover ik weet alleen zijn secretaresse Miss Olga Waleff, en een Hindoebediende. Maar ik heb gehoord, dat ook deze nooit aan de viool mag raken.

— Alle moeite dus voor niets! mompelde Brand, nog eens teleurgesteld. Want ik ben

zeker, dat de parelen uit de Sovjet thans voor ons verloren zijn, Edward.

— Niet zoo pessimistisch mijn waarde Brand! zeide Raffles, even zijn hand op de schouder van zijn vriend leggend. Ik ga nu aanstonds mijn vermomming wijzigen en keer onmiddellijk naar het hotel terug.

— Het is zeer de vraag of ze je op dit oogenblik zouden toelaten!

— Zouden ze een Inspecteur den toegang durven weigeren? vroeg Raffles spottend.

Brand zuchtte maar eens. Voor hem was de zaak afgedaan, nu Raffles eenmaal verplicht was geweest, zich van de parelen te ontdoen.

Maar omdat hij wist welk een ontombare geestkracht er school in Raffles — die hij nu en dan geneigd was, koppigheid te noemen, daarom zweeg hij, zeer wel begrijpend, dat ieder verzet nutteloos zou zijn. De Groote Avonturier was nu eenmaal niet van plan een buit prijs te geven, die hij met veel list en moeite in zijn bezit had weten te krijgen.

— Kan ik je soms nog helpen? vroeg hij alleen maar toen de twee mannen stilstonden op een straathoek.

— Voorloopig niet, Brand. Ik denk dat ik dit zeer goed alleen kan doen. Een Inspecteur van Politie heeft overal toegang, en ik zal hem wel weten te dwingen, onder een of ander handig voorwendsel de vioolkist te openen.

Raffles knikte Brand toe, drukte hem de hand, en was het volgend oogenblik in een taxi gesprongen, na den chauffeur te hebben gefloten.

Een rit van een kwartier ongeveer bracht hem tot midden in de Victoria Street waar het huis stond, dat hem reeds zooveel diensten had bewezen, telkens als hij zich snel moest vermommen.

Raffles ging het huis binnen door een smalle schuttingdeur in een zijstraat, waar misschien twee of drie menschen per week voorbijkwamen, bereikte de slaapkamer, waar alle meubelen met hoezen bedekt waren, opende zijn geheime kleerenkast, en begon met zorgvuldigen ijver den valschen baard af te doen, die hem een oogenblikje in verlegenheid had gebracht, toen die onbeschaamde politieagent er in woelde om naar parelen te zoeken. Hij wiesch zijn gelaat met een soort van zalf, die een scherpe lucht verspreidde, en in een oogwenk was de kleurstof, een zachte olijftint, van de huid verdwenen, en was deze gereed, opnieuw te worden bewerkt.

En zoo was een kort oogenblik het ware gezicht te zien van dezen wonderlijken man, een gezicht van edelen vorm, maar hoezeer zwaarmoedig en bijna hard! Diep waren nu de groeven boven de neuswortel en tusschen de

fraai geteekende wenkbrauwen, de oogen leken veel grooter, nu alle haartooi verwijderd was, en donkerder ook, nu hun grijs niet door het zwart van den baard werd verhelderd, lichter gemaakt. De huid was zacht als die eener vrouw, en wit en glad als marmer.

Een kort oogenblik keek Raffles in den spiegel naar dat gezicht, met het hooge voorhoofd, het zwarte, glanzende haar, dat aan de slapen grijsde, en den rechten, Romeinschen neus.

Toen greep hij in een vak, koos een pruik, trok hem over het hoofd, zorgdragend, dat zij overal nauw aansloot, en zoo voortreffelijk waren al deze zaken gemaakt, dat zelfs in het scherpste daglicht niets van de kunstmatigheid te bespeuren viel, tenzij voor een zeer scherp oog, en vooral niet, toen Raffles begon, dit alles zorgvuldig bij te werken met zijn kleurmiddeltjes.

Iedere pruik had Raffles destijds meer dan vijfhonderd gulden gekost en allen waren zij vervaardigd door Indische kunstenaars in hun vak, die de haren een voor een hadden ingeplant, op speciaal gelooide, uiterst dunne lamahuid.

Daarna bevestigde hij een stugge, kortharige snor op zijn bovenlip, op de zelfde wijze vervaardigd, zoodat het onderscheid met een echte haartooi onmogelijk te zien was, en tenslotte trok hij haastig een van zijn Inspecteursuniformen aan, drukte zich de platte pet op het hoofd, nam de regenmantel, die erbij hoorde over den arm, haalde de portefeuille te voorschijn die altijd in de binnenzak zich bevond, en overtuigde zich dat er alle noodige papieren in waren.

Toen sloot hij alles weer met groote zorg en verliet het huis op dezelfde wijze.

Hij liep eenigen tijd langs de Victoria-Street, waarbij alle agenten voor hem salueerde, sprong op een bus, nam vervolgens den Underground, en bevond zich een oogenblik later weer voor het Strand-Hotel, en vroeg de portier niet zonder eenige spanning of hij aanstonds mijnheer Boris Rubelik kon spreken.

— U komt vijf minuten te laat, Inspecteur! Mijnheer Rubelik is zooeven naar de King Albert Hall gegaan.

Raffles was er de man niet naar om zijn ongeduld en zijn teleurstelling te doen blijken, en hij zeide dus rustig:

— Er is toch geen matiné? Mijnheer Rubelik zou er dus toch pas morgen voor het eerst optreden?

— Mijnheer Rubelik wil er de acoustiek probeeren, zoo noemt zijn secretaresse het tenminste — ik voor mij dacht dat het een nieuwe soort lift was.

— De acoustiek? In een leege zaal?

— De zaal is niet leeg, Inspecteur. Mijnheer

Rubelik speelt vanmiddag voor het Blindeninstituut. Hij heeft het zelf aangeboden. Zoo is hij nu eenmaal. Er zitten er wel duizend, die gratis naar hem mogen luisteren.

— Wanneer is dat plan bij hem opgekomen.

— Vanmorgen geloof ik.

Raffles zei niets meer. Hij knikte den portier toe en stond het volgende oogenblik weer t midden van het drukke verkeer.

Gehaaste menschen schoven dringend vlak langs hem heen, met gesloten, niet al te opgewekte gezichten — dat waren de mannen die daar juist uit de city en uit hun kantoor kwamen. En hij stond daar als de jager op een parelen halsnoer van zeer groote waarde, dat het er op gezet scheen te hebben, zich aan zijn grijpende hand te onttrekken. Maar Raffles dacht er niet aan, de achtervolging prijs te geven. Integendeel, zijn jachtlust was nu meer dan ooit geprikkeld.

Dat het snoer reeds gevonden zou zijn, leek heel onwaarschijnlijk, want dan zou de portier er wel iets van hebben gezegd, en daarenboven zou Rubelik dan reeds nu niet meer als een vrij man hebben kunnen omgaan!

Hij riep een taxi aan, en beval den chauffeur hem, zoo snel, zijn wagen maar wilde rijden, naar de Albert Hall te rijden. Het is een van Londen's oudste concertzalen tegenover een der angszijden van 't Hydepark gelegen, aan de King Albert Road.

De chauffeur deed zijn best, en omdat hij een Inspecteur vervoerde, nam hij het niet zoo nauw met de verkeersseinen.

Raffles betaalde den man en zond hem weg.

Er trokken nog altijd kleine troepjes blinden naar binnen, het groote gebouw in, met die eigenaardige, omhooggeheven gezichten, die kenmerkend zijn, voor den ongelukkige, die het gezichtsvermogen mist. Zij waren onder leiding van verpleegzusters en gestichtspersoneel.

Daar Raffles geuniformd was, dacht niemand er aan hem den toegang te beletten en hij ging haastig door de breede vestibule, de reusachtige zaal binnen, die nog voor geen derde deel vol was met bezoekers, die op gedempten toon met elkander spraken.

Het gordijn voor het tooneel was nog gesloten.

Raffles liep haastig door het breede middenpad, volgde het pad langs den orkestbak, en kwam zoo aan de deur daarnaast, die alleen voor artisten bestemd is.

Hij ging deze deur binnen, beklom een trapje van vier of vijf treden, en hoorde bijna op hetzelfde oogenblik de bijna ongeduldige wat scherpe stem van den grooten violist, die in niet al te onberispelijk Engelsch bevelen gaf aan den tooneelmeester, zeer waarschijnlijk in verband

met de fluweelen gordijnen, die overal het tooneel omgaven, en natuurlijk de klank van zijn prachtig instrument moesten verdoffen.

Ook wilde Rubelik het dikke vloerkleed doen verwijderen, dat den klank zou smoren.

Midden in al deze drukte verscheen Raffles, stak kalm het groote tooneel over, sloeg een der fluweelen gordijnen ter zijde, die men juist begon af te nemen, kwam in de gang, die om het tooneel heenloopt, en zag aanstonds de openstaande deur van de vrij groote artistenkamer.

De Hindoe-bediende van Rubelik stond, de armen over de borst gekruisd, naast die open deur als een wachtpost.

Hij droeg gewone Westersche kleederen, maar om het hoofd had hij een witten tulband gebonden, die scherp afstak bij zijn donkerbruine gelaatskleur.

Hij keek den gewaanden Inspecteur strak aan, alsof hij hem wilde gebieden, buiten dat geheiligde vertrek te blijven.

Dat was overigens niet noodig, want Raffles dacht er niet aan de kamer binnen te gaan. Wat daar geschiedde, kon hij evengoed zien door de geopende deur heen.

Rubelik stond naast de tafel, en op die tafel stond de vierkante, met leder overtrokken oude vioolkist!

Bij het raam, dat uitzicht gaf op een binnenplaats zat Olga Waleff, de secretaresse, met haar onbeduidend als uit hout gesneden gezicht, de handen in de schoot gevouwen.

Rubelik was juist bezig, een klein, koperen sleuteltje in het slot van de kist te steken, en Raffles begreep, dat hij daar plotseling en als het ware onvoorbereid voor het einde van het geheele avontuur stond!

Ingrijpen kon hij thans niet meer, want dat had de violist hem zelf onmogelijk gemaakt. Hij zou het snoer vinden — of hij zou het niet vinden, en in het eerste geval was natuurlijk alles, zelfs voor een man als Raffles afgelopen.

Daar draaide het koperen sleuteltje rond in het slot, daar ging de gewelfde deksel omhoog.

Rubelik nam de zwaar geborduurde lap weg, die over het kostbare instrument was heengelegd, waarschijnlijk een geschenk van een bewonderaarster, en lichtte de viool uit haar zacht bed van met zijde overtrokken watten.

Nu draaide hij de werveltjes om, die den strijkstok, met parelmoer ingelegd, op zijn plaats in het deksel vasthielden, en nu — nu opende hij het vakje, waarin de zijden doek lag, die hij altijd tusschen boord en viool inkleemde bij het spelen!

Raffles begreep, dat de volgende seconde de oplossing moest brengen.

Hij lette scherp op het gelaat van den violist.

Daar dompelde hij reeds zijn blanke, lange vingers in het zijvakje, en trok er den zijden doek uit — maar zonder er naar te zien, en het veerende dekseltje klapte al weer dicht.

Maar had de vrouw dan niets gezien, die zooeven was opgestaan en geen enkele beweging van den Meester scheen te verliezen?

Raffles had zich op de lippen kunnen bijten van ongeduld en spanning. De zaak begon een sportief bijmaakje voor hem te krijgen.

Hij moest zekerheid hebben.

Hij trad op de deur toe, de Hindoe plaatste zich er onmiddellijk voor, maar Raffles zei uit de hoogte, den man opzij schuivend:

— Je bent zeker nog lang niet in Londen? Kun je niet zien dat ik een Inspecteur van Politie ben?

Zwijgend trad de man weer opzij en Raffles ging binnen, salueerde en zei:

— Ik vraag om versooning, dat ik kom storen, Meester. Ik wil mij persoonlijk over-

tuijen, dat hier alles in orde is, en dat men volstrekt niet rookt.

— Ik rook nooit, mijnheer! zeide Rubelik met een zwakken glimlach.

— Dat zou te verontschuldigen zijn, Meester. Ik bedoel, dat de bezoekers en het personeel hier volstrekt niet mogen rooken. Gij hebt daar een zeer fraaie, en weinig geziene kist. De moderne zien er heel anders uit. Een zwaar meubel, zeker wel een eeuw oud. Het leder is echter nog voortreffelijk, en bijna zonder krasen. Daarin is Uw verrukkelijk instrument zeker goed bewaard.

Raffles hield plotseling op.

Het was hem onmogelijk verder te gaan met deze comédie.

Onder het spreken had hij beurtelings de beide zijvakjes geopend.

Het eene bevatte een doos hars en een opgerolde E-snaar van staal.

Het andere vakje echter was leeg.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

WAAR IS HET SNOER ?

Raffles sprak nog een paar onbeduidende zinnen, terwijl Rubelik reeds zijn instrument stemde, nam op een hoffelijke wijze afscheid, en stond het volgende oogenblik weer op de gang, misschien voor het eerst sedert zijn avontuurlijken loopbaan een weinig verbijsterd door den gang van zaken.

Op het tooneel waren de knechts druk bezig met het afnemen van de fluweelen gordijnen en hij zocht een rustig plekje op in den koelen rustigen artisten foyer, teneinde daar even rustig te kunnen nadenken.

Het parelencollier bevond zich niet meer in de vioolkist, waarin Raffles het zelf nog geen twee uren tevoren had verborgen.

Dat het een andere kist kon zijn, was volmaakt buitengesloten,

Rubelik had er maar een van die soort, en die was bestemd voor zijn Stradivarius, voor het prachtige instrument, dat Raffles hem zooeven in de hand had zien hebben.

Nu was dat snoer niet meer in de kist, en iemand had het er dus uitgenomen. De vraag was natuurlijk — wie die iemand kon zijn!

Dat Rubelik zelf het had gedaan, was natuurlijk volstrekt niet onmogelijk, maar toch wel zeer onwaarschijnlijk, want dan zou er toch wel al reeds ruchtbaarheid aan gegeven zijn, en men had het in zijn hotel moeten weten. Zou hij ook wel zoo kalm zijn geweest, zou de politie maar dadelijk genoeg hebben genomen met zijn verklaring, dat hij niet geweten had, hoe die parelen in zijn vioolkist kwamen?

Natuurlijk — hij had het snoer kunnen vinden en die vondst eenvoudig hebben kunnen verzwijgen. Maar — mocht men zoiets aannemen van een groot kunstenaar.

Intusschen — er waren wel andere kunstenaars van grooten naam geweest, die voor een of andere verleiding waren bezweken. In ieder geval mocht men dus de mogelijkheid niet geheel en al uitschakelen, dat de groote violist het snoer gevonden had, gezwegen had, en ze voor goede buit zou willen verklaren.

Dan was er natuurlijk ook nog de secretaresse met haar houten, gesloten gezicht, haar lange, smalle handen en haar kleurlooze haar. Zij was het geweest die de kist naar de andere kamer had gedragen.

Zij had ook geweten van den diefstal, die immers in een oogwenk door het geheele hotel bekend was geworden.

Had zij ze gestolen? Of om een andere term te gebruiken — had zij zich het snoer toegeëigend?

Raffles besloot, wat het ook mocht kosten, zich dienaangaande zekerheid te verschaffen. Hij was niet van plan, er genoeg mede te nemen, dat hij ditmaal zijn langdurige voorbereiding, al die moeite van de voorbereidselen voor niets had gedaan — terwille van een derde, aan wie de rijpe vrucht als het ware in den schoot was gevallen, zonder dat hij er een hand voor had behoeven uit te steken.

Toen hij na een kwartier weer de foyer verliet, klonken reeds de heerlijke tonen van Sarasate's Zigeunerweisen tot hem door.

Men had een vleugelpiano op het tooneel geschoven, en daarvoor zat de secretaresse, en begeleidde den grooten violist.

De deur van de artistenkamer was nu gesloten, en daarvoor stond de Hindoe nog altijd op wacht.

— Zou hij misschien — ? ging het bliksemsnel door het hoofd van Raffles, en in het voorbijgaan nam hij den man een oogenblik scherp op.

Op het gebruide gelaat was echter geen enkele uitgesproken karaktertrek te lezen — het leek leeg en niets zeggend. De oogen waren neergeslagen, en keken naar den bodem.

Het was alsof hij luisterde naar de zoete klanken van het verrukkelijke instrument, die door de dunne tooneelwanden van latten en doek zeer duidelijk tot hier klonken.

Door een der kleine kijkaten in het decor wierp Raffles even een blik op het tooneel.

Alleen de muziek op de piano was helder verlicht door een kleine eeslamp.

De rest was in het halfduister gedompeld.

De groote violist stond op een meter afstand voor het souffleurshok, en speelde zooals hij steeds placht te spelen, verzonken in de extase, die zijn eigen spel in hem opriep, den rug eenigszins gebogen, den sliert van zijn zwart haar krullend langs zijn voorhoofd hangend, tot bijna op het blad van de viool.

Van de zaal zag Raffles niets anders dan een

klein stuk, een deel van de eerste rijen, met de witte plekken der gezichten van de blinde luisteraars opgeheven naar het tooneel, onbeweeglijk.

En het kwam hem hoe langer hoe onwaarschijnlijker voor, dat die man daar, met zijn onbetaalbaar instrument, die daar voor een paar duizend blinden speelde, een kunstenaar van wereldnaam, zich de parelen zou hebben kunnen toeëigenen.

Toch besloot Raffles, ook deze kunstenaar in het oog te houden, want hoe meer tegenwerking hij ondervond, hoe vaster het besluit in hem rijpte, zich niet geslagen te verklaren, en tot iederen prijs de parelen weer in zijn bezit te brengen.

Hij was er de man niet naar, om een fout — en dat hij een fout begaan had, begreep hij nu maar al te goed — onhersteld te laten.

Hij daalde de trapjes naar de zaal weer af, en in gedachten verzonken op zijn teenen over het breede gangpad, dat naar de vestibule voerde.

Waren er nog anderen, die misschien de vioolkist hadden kunnen openen?

Ook dit moest onderzocht worden, dat nam hij zich met stelligheid voor.

Nu stond hij weer buiten, in den warmen namiddag van die schoonen, zonnigen lentedag en sloeg voor een korte wijle het drukke verkeer gade, dat zich langs het hooge hek van Hydepark bewoog. Door het hek heen, op vrij verren afstand de amazones, en de kleine ruiters als kleine figuurtjes voorbij zien gaan langs Rotten Row, de wereldberoemde laan.

Dit alles zag hij wel, zonder dat het echter goed tot hem doordrong. Nog al te zeer waren zijn gedachten vervuld van de zonderlinge verdwijning der parelen. Had iemand ze soms gezien, in die volle kamer, hoe hij de juweelen snel en handig in de vioolkist had laten glijden? Het kwam hem bijna onmogelijk voor. Er was geen spiegel geweest, hij had met den rug tegen een der wanden geleund, de deksel van de kist was opgeklapt, ieder's aandacht was getrokken naar de deur en volgens zijn stellige overtuiging had dit ook niemand kunnen zien, wat zijn vlugge handen achter dien opstaanden deksel verrichtten.

Overigens — wie onder die journalisten zou gezwegen hebben, als hij een gewaande coliegea betrapt had bij het wegmoffelen van het kostbare parelsnoer?

Maar veronderstel eens, dat een van de aanwezigen het wel degelijk gezien had, maar met opzet had gezwegen — hoe was het hem dan mogelijk geweest de kist te openen, waarvan slechts een sleuteltje bestond dat zich altijd in den zak van den Maestro bevond?

Raffles trachtte dit raadsel nog op te lossen, toen hij haastig een winkel-ingang binnentrad, want toen hij geheel onwillekeurig eens had om gezien, bemerkte hij Olga Waleff, de secretaresse, die zoeven het concerthuis verlaten had, en toen met snelle schreden voortliep, in de richting van de Marble Arch, die als het ware op wacht staat voor Oxford Street.

Raffles liet haar voorbijgaan, verliet zijn standplaats en begon haar te volgen.

De Russin scheen volstrekt geen haast te hebben, stak Hydepark dwars over het eene hek in, en het hek bij de Marble Arch weer uit, en begaf zich naar de Oxford Street met zijn talloze winkels.

Nog altijd volgde Raffles haar.

Eensklaps stond hij verrast stil, toen de vrouw voor den winkel van een der grootste juweliers bleef staan, een oogenblik scheen te weifelen, even in de etalagekast keek, en toen binnentrad.

Raffles haalde den sigaret te voorschijn, stak ze aan, en wachtte met een geduld van een kat.

De sigaret was nog niet voor een derde gedeelte opgerookt, toen Olga Waleff alweer te voorschijn kwam, even links en rechts keek en toen haar weg rustig vervolgde, nu en dan stilstaande voor de modewinels, haar bleek gezicht onbewogen, haar oogen zonder eenige uitdrukking.

In een oogwenk was Raffles in den juwelierswinkel, trad op de fraaie breede toonbank van gepolitoerd mahoniehout toe, en voeg aan den bediende, die daar achter stond:

— Pardon Mijnheer, wilt U mij eens vlug zeggen, wat die dame met dat bleeke gezicht en die fletsgrijze oogen met dat donkerblauwe hoedje op, zoeven van U wilde?

De bediende behoefde maar een blik op de uniform te werpen, om te begrijpen, dat hij hier niet met uitvluchten kon aankomen.

— Die dame wilde weten, of we soms parelsnoeren van particulieren inkoopten.

— Zoo! En liet zij soms een staaltje van haar koopwaar zien?

— Neen! Maar toen ik zeide, dat wij wel degelijk, als de prijs schappelijk was, losse parelen en tot snoeren geregen exemplaren koopen, zeide zij, dat zij dan terug zou komen, en ons een prachtig snoer zou toonen.

— Beschreef zij het!

— Ja, maar tamelijk vaag! Het is een driedubbel snoer zegt zij, groote en kleine parelen door elkaar, ongeveer honderdtachtig in totaal.

Raffles voelde zijn hart even wat sneller kloppen, maar toch wist hij dat zijn stem volmaakt kalm was, toen hij vernam:

— Wanneer zou zij terugkomen ?

— Vanavond om acht uur.

— Maar dan is deze zaak gesloten !

— Ongetwijfeld — maar toch zal mijnheer Drummer, mijn patroon, haar ontvangen, om de parelen te taxeeren.

Raffles keek den bediende een oogenblik strak aan, en zei toen, zich wat verder over de toonbank buigend :

— Heeft de beschrijving van dat snoer U niet op een denkbeeld gebracht, mijn waarde heer. Kom, ga eens goed met U zelf te rade ! De radioberichten van vanmiddag, die van twee uur, bedoel ik, zullen U toch wel hebben ingelicht ?

— U bedoelt — de diefstal in het Strand-Hotel — de parelen van Miss Manikin ? hakkeld de bediende, vuurrood.

— Die bedoel ik, mijnheer. Bovendien zal de politie reeds alle juweliers op de hoogte hebben gesteld. Het zal wel niet in het voornemen van mijnheer Drummer liggen, als opkooper van gestolen waar te fungeeren ?

Het was duidelijk, dat de bediende zich allesbehalve op zijn gemak gevoelde. Maar hij stond tegenover een Inspecteur, en hij redde er zich zoo goed mogelijk uit, zonder aan de waarheid al te zeer te kort te doen.

— Ik weet immers volstrekt niet wat Mijnheer Drummer van plan was ! Zeker hij heeft die juffrouw laten terugkomen, maar dat zegt toch nog niet, dat hij voornemens was de parelen ook te koopen ?

— Natuurlijk — hij wilde ze als liefhebber alleen maar eens zien ! zeide Raffles sarcastisch. Ik zal je eens wat vertellen, jongeman. Ik weet niet of het je bekend is, maar mijnheer Drummer wordt in de laatste jaren of om precies te zijn, in de laatste maanden met een eenigszins wantrouwend oog door Scotland Yard gadege-slagen. Neen, stil maar — zegt U maar niets, en tracht Uw broodheer maar niet te verdedigen. Beschuldigingen uit ik niet — want er zijn geen bewijzen, maar het komt ons voor, dat de nood der tijden Mijnheer Drummer ertoe gebracht heeft, nog wat anders te doen, dan alleen maar juweelen van bona fide handelaren te verkoopen. Welnu, hij zal dan vanavond de gelegenheid hebben, te toonen, dat onze argwaan volmaakt misplaatst was, en ik zal de eerste zijn, hem mijn verontschuldigen aan te bieden. Ik zal dus zorgen, hier om half acht te zijn, mijnheer Drummer zal die dame ontvangen, en als zij dan die juweelen vertoont — dan zullen jullie wel zien hoe zich de rest afspeelt.

— Maar — mijnheer Drummer zal zeker niets liever willen hebben, dan de politie ter zijde te staan ! stamelde de bediende, die van vuurrood

zeer bleek was geworden.

— Des te beter, jongeman. Hoe heette die dame, of liever, welke naam gaf zij op ?

— Heelemaal geen naam. Zij zei, dat die er niet op aankwam.

— Dat is soms een heel voorzichtig standpunt. Gaf ze ook geen woonplaats op ?

— Neen !

— Haar buitenlandsch accent zal U wel zijn opgevallen ?

— Dat wel. Maar ze sprak het Engelsch tamelijk vlot, en het is een echte aristocratische verschijning. Het komt mij voor, dat U zich moet vergissen, mijnheer, en dat die dame niets te maken heeft met — met het geval in het Strandhotel.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Hemzelf was het stroef aristocratische uiterlijk van die vrouw reeds opgevallen, hoe leelijk en schijnbaar onbewogen haar gelaat ook mocht zijn. Haar geheele gang, haar gebaren wezen er op, dat zij gewend was geweest, in hooge kringen te verkeerren. Wat was het verleden van deze vrouw ? Behoorde zij misschien tot die Russische uitgewekenen, die stil en verbitterd en zwijgzaam door het leven gaan, dikwijls in een ondergeschikte positie, terwijl zij vroeger slechts te bevelen hadden, om een geheele schaar bedienden op hun wenken te zien draven ?

— Maar stal zulk een vrouw ?

— En toch — welke juweelen, welke parelen konden het anders zijn dan die van Sonja Manikin, de bolsjewik ?

— Waar is mijnheer Drummer nu ? vroeg hij plotseling kortaf.

— Mijnheer Drummer is op zijn kantoor.

— Ga hem dan zeggen, dat ik hem even moet spreken. Wij zullen voor vanavond alles in orde maken. Voor een onaangenaam opzien behoeft hij niet bevreesd te zijn. Ik zal wel zorgen, dat alles rustig en kalm in zijn werk gaat. Vlug een beetje want ik heb meer te doen.

Een paar minuten later stond Raffles tegenover een kortademig buitengewoon zwart, buikig en volstrekt kaalhoofdig mannetje geheel in het zwart gekleed met uitzondering van zijn sneeuw-witte slobkousen, en dat alleronaangenaamst verrast was door de mededeelingen van dien gewaanden Inspecteur.

Maar mijnheer Drummer was een zeer schrandere man, hij was iemand, die de kunst verstond, met een half woord toe te komen, en hij zag wel in, dat hij zijn zaak wel kon sluiten, als hij zich overgaf aan oneerlijke practijken — natuurlijk voor zoover die ontdekt werden ! Hier bood zich de gelegenheid aan, de politie van dienst te zijn — al was het buitengewoon spijtig, dat hem hier zeer waarschijnlijk een

pracht zaakje ontging, dat hem misschien eenige duizenden voordeel had kunnen opleveren — en dat in deze malaisetijden.

Snel werden de noodige afspraken gemaakt, en zeer tevreden over het toeval, dat hem geholpen had, verliet Raffles den winkel weder.

Haastig echter trad hij weer een sigarenzaak binnen, want zijn scherp oog had in de verte Olga Waleff weer zien terugkeeren, nu aan de overzijde van Oxford Street en blijkbaar met de bedoeling, te zorgen, dat zij weer in de King Albert Hall was, waar de groote violist natuurlijk tijdens haar afwezigheid door iemand anders begeleid moest zijn, misschien wel door den accompagnateur, dien hij hier in Londen zou treffen.

Want de secretaresse speelde heel verdienstelijk, doch een virtuose, een kunstenaar als Rubelik waardig, was zij niet.

Raffles volgde haar met den blik door de winkelruit, kocht voor de leus een doosje sigaretten, trad weer naar buiten, toen Olga voorbij was, overtuigde zich nog even dat zij inderdaad het park weer binnenging, en begaf zich welgemoed naar de Victoria Street, ten-einde eerst Brand telefonisch op de hoogte te

gaan brengen met behulp van de geheime lijn, die hij had weten aan te leggen tusschen dit huis en het woonhuis in Cromwell Street. Het was een werk geweest, dat bijna drie maanden in beslag had genomen, maar het was gelukt!

Daar het reeds bijna vijf uur, en dus niet meer de moeite waard, zich voor die paar uren van zijn vermomming te ontdoen, dineerde Raffles geheel alleen in een klein café in Soho en wachtte daar de komst af van Brand, die zich den tijd ten nutte zou maken om zich te vermommen als agent van politie.

De natuurgetrouwheid immers zou vereischen dat de Inspecteur niet alleen kwam, maar zich deed vergezellen van op zijn minst een helper.

Het was precies zeven uur, toen Brand het café binnentrad, geheel onherkenbaar met zijn zwart haar en ijn korte, borstelige snor.

Hij trad op het tafeltje toe, waar Raffles een krant las, salueerde en rapporteerde op een echten diensttoon:

— Tot Uw orders, chef, ik kom mij melden!

— Het is goed, Gibson, zeide Raffles volmaakt in zijn rol, en naar zijn pet grijpend. Dan zullen wij nu aanstonds gaan. Kellner — betalen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

TUSSCHEN LIP EN BEKERRAND.....

Zoodra zij op straat stonden begon Brand, zorgdragend, dat er niets op zijn eerbiedige houding viel aan te merken :

— Geloof je, dat je ditmaal beet hebt ?

— Ik ben er zeker van !

— En — als het eens een ander snoer was ?

— Een ander? herhaalde Raffles in de hoogste verbazing. Geloof je dan dat de secretaresse van een violist met een salaris van misschien vier pond in de week, als het veel is, die parelsnoeren maar voor het grijpen heeft ?

— Zij heeft dit dan toch ook wel gegrepen ?

— Ongetwijfeld — maar dat is louter toeval geweest ! Het is me nog niet zeer duidelijk, hoe zij daar eigenlijk toe gekomen is. Ik zou het zeker niet achter haar gezocht hebben. Overigens zullen wij over een half uur al heel wat wijzer zijn.

De vrouw zal wel precies op tijd zijn.

— Ik zou deze vraag wel eens beantwoord willen zien, Edward. Hoe heeft zij het gedurfd, met dat gestolen snoer reeds denzelfden dag bij een juwelier te gaan aankloppen, den eersten den besten ?

— Het kan voor haar juist niet de eerste de beste zijn geweest, Brand. Zij moet zeer stellig geweten hebben, wat voor vleesch zij daar in den kuip had bij Mijnheer Drummer. Hoe zij dat wist — ja, dat kan ik je onmogelijk verklaren, maar ze was er van op de hoogte, daarop durf ik mijn hand in het vuur steken. Ook dat zal misschien wel aan het licht komen.

— Kon zij vrij krijgen, vanavond ?

— Ze zal wel altijd 's avonds vrij zijn, als Rubelik niet speelt — en je weet dat hij pas morgen voor het groote publiek optreedt.

Precies om half acht bereikten de beide geuniformde heeren den juwelierswinkel van Drummer, en zij moesten aanschellen om te

worden binnengelaten. Het was dezelfde bediende van dien middag die de deur opende, weer sloot, en die de twee mannen zwijgend naar een kleine kamer bracht, gelegen naast het kantoor van Mijnheer Drummer en met een deur daarmede in verbinding staande.

De sleutel zou aan hun kant op het slot worden gestoken en Raffles behoefde niets anders te doen dan op het juiste oogenblik die deur te openen en de dievegge te overvallen.

Mijnheer Drummer was in een niet al te rooskleurig humeur, maar hij deed al zijn best veel dienstijver en hulpvaardigheid aan den dag te leggen.

— De heeren weten natuurlijk, dat er een premie is uitgelooft voor de terugbezorging van het gestolen parelsnoer, begon hij. Ik hoop dat de politie mij niet zal vergeten, als die dame werkelijk komt aandragen met het driedubbele snoer van die Sovjet-Russin !

— Heeft U er een teekening van ?

— Natuurlijk ! Scotland Yard heeft een afbeelding, een fijne foto, aan alle Londensche juweliers afgegeven, en vanavond wordt het radiografisch over heel Engeland verspreid. Wonder genoeg, dat U dat niet eens weet. Nou, als de heeren hier nu maar rustig blijven zitten, kan de zaak binnen een half uur zijn beslag hebben. En voor een deel van de belooning houd ik mij aanbevolen. De tijden zijn miserabel, ik verkoop voor geen honderd pond per dag.

— Dat is ook een armoedig schijntje ! zeide Raffles met een strak gezicht, en met die woorden traden hij en Brand het kamertje binnen, namen plaats op de daar aanwezige stoelen en wachtten in lijdzaamheid de komst van de Russische secretaresse af.

Zij hoorden Drummer in het aangrenzende vertrek nu en dan heen en weer loopen, kuchen,

een lade openen en weer sluiten, een zwaar boek dicht klappen, een paar malen met zijn bediende spreken, en zoo werd het acht uur.

Toen werd het stil in het aangrenzend vertrek.

Nu en dan wierp Raffles een blik op zijn horloge.

Het werd kwart over achten, en Brand liet een zacht gemurmur van ongeduld hooren.

Vijf minuten later vroeg hij fluisterend :

— Hij kan je toch niet voor den gek hebben gehouden ?

— Wie — Drummer ? Dat zou al het domste zijn wat iemand in zijn positie kan doen ! Neen, zij is over haar tijd, en dat verontrust mij. Het is geen afspraak met een galant, het is een ernstige zaak, en zij lijkt ook heelemaal de vrouw niet, om zulk een rendez vous te missen — het gaat om tonnen gouds !

Hij trad op de tusschendeur toe, draaide behoedzaam de kruk om, en zag een oogenblik naar den dikke rug van mijnheer Drummer, die voor zijn schrijftafel zat te werken, onbewegelijk, als een speksteenen afgodsbeeldje, met dikke rimpels in zijn rooden enk.

— Uw bezoeker is ver over haar tijd, Mijnheer Drummer, zeide Raffles zacht. Het is vijf minuten voor half negen.

Er kwam geen antwoord.

Verwonderd deed Raffles een stap in het vertrek.

— Slaapt U, mijnheer Drummer ? vroeg hij scherp.

Nog altijd bewoog mijnheer Drummer zich niet. Toen boog Raffles zich naar hem toe, trachtte hem in het gelaat te zien. Het was blauwachtig rood. De oogen hadden een glasachtige uitdrukking. Raffles liet een zachte kreet hooren.

Mijnheer Drummer, de juwelier was dood.

— Een beroerte waarschijnlijk ! zeide Raffles, met zijn duimtop het onderste ooglid wat naar beneden duwend om goed het wit van het oog te kunnen zien. Nu, tijd voor een prijzende grafrede is er niet — en waarschijnlijk evenmin aanleiding.

Hij opende zacht de deur naar de gang, en zag door de glazen ruiten van een kamertje daar tegenover den bediende, die vrij slaperig in een boek zat te ezen, terwijl hij zijn stoel op de twee achter pooten tegen den muur deed leunen. Het vertrekje stond vol rook, zoo dampte hij daarbij.

Het was nu over half negen.

Raffles tikte even op de ruit, de bediende liet verschrikt zijn stoel voorovertippen, wierp het boek op zijn schrijftafeltje, en kwam de deur openen.

— Zij is er nog altijd niet, Inspecteur !

— Dat schijnt zoo. Er moet iets gebeurd zijn. Er is trouwens nog iets anders gebeurd. Je patroon is dood. Zeer waarschijnlijk een beroerte. Hij had er aanleg toe. Met hem is een bekwaam juwelier heengegaan, die niet volmaakt eerlijk was. Was hij getrouwd ?

— Goede hemel — dood ? stamelde de bediende onthutst. Neen, getrouwd was mijnheer Drummer niet. Maar hij was niet afkeerig van de vrouwtjes. Evenmin als van de port.

— Pardon, mijnheer, — van de dooden niets dan goeds ! viel Raffles hem hooghartig in de rede. Zijn familie moet natuurlijk gewaarschuwd worden. Heeft hij die ?

— Ik geloof een broer, die in Manchester woont.

— Raffles haalde ongeduldig de schouders op en zei kortaf :

— Telefeer dan maar om een dokter. Wij hebben hier niets meer te doen. Het is duidelijk, dat de vrouw niet komt. Tracht het adres van dien broer te weten te komen en sein hem. Kom mee, Gibson.

Dit laatste tot Brand, die hem op den voet gevolgd was.

De twee vrienden kwamen op straat, en Brand keek Raffles radeloos aan, geheel verrast door deze plotselinge gebeurtenis.

Hij wilde 'uist zijn mond openen, om iets op te merken, toen een groote groep menschen, zoowat een blok verder, zijn aandacht trok.

Het was alsof een menigte lieden daar iets bespraken, zooals men dat meer heeft na een of ander ernstig straatongeval.

Als door een voorgevoel bewogen gingen de twee gewaande politiebeambten er haastig op toe en het eerste wat zij hoorden was de zware stem van een corpulenten man, die er uitzag als een slager, maar dan zonder de teekenen van zijn waardigheid, zijn witte schort en zijn mes, en die nadrukkelijk verzekerde :

— Menschenlief, als dat zoo doorgaat, kunnen we het hier net zoo goed een klein Chigago noemen. Als ik je nu toch zeg, dat ik het voor mijn oogen zag gebeuren, hoe die arme vrouw in de auto werd getrokken ! Midden op straat ! Nog niet eens heelemaal donker. In Oxford Street ! Waar gaan we naar toe, dat vraag ik maar —

Een paar dozijn menschen keken, alsof er wonder wat aan te zien was, naar den rand van het trottoir, die precies was als iedere andere trottoirrand.

Er was nog een juffrouw, die het bijna op de zenuwen had gekregen, zooals ze bij herhaling

uitriep, en die met een schelle, telkens uitschietende stem riep:

— Het gong in een wip! In een wip gong het! Zoo het portier van de autermobiël open, zoo een poot van een vent eruit, en zoo had h' het meissie binnen, en floep — daar schoot die autermeboel er weer vandoor! Het duurde zeker geen tel. Net of je in een paardenspel zat.

— Een meissie! hoorde de slager minachtend en kwaad. Omdat naar zijn inzicht een al te groot deel van de aandacht en de belangstelling plotseling was overgeplant, naar dat schreeuwerige mensch met haar raar, goedkoop, schuin tegen het hoofd geplakt joedje. Dat noemt zij een meissie! Geloof maar gerust, dat het een voldragen vrouw was! Bleek, met van dat peenhaar — ik zal maar zeggen zooals deze juffer heeft!

Raffles en brand wierpen elkander een zwijgenden blik toe.

Het gebeurde op het linker trottoir. Die auto en die vrouw hadden dus de richting naar de winkelierszaak van Mijnheer Drummer gevolgd.

Brand dempte zijn stem tot een zacht gefluister toen hij zei:

— Dat zou zij geweest kunnen zijn!

— Dat is ze zonder eenigen twijfel geweest! De beschrijving klopt — en het verklaart, waarom zij niet gekomen is. Het wordt hoelanger hoe raadselachtiger — maar voor mij wordt het hoe langer hoe noodzakelijker, de zaak door te zetten totdat ik weer in het bezit ben van de parelen!

— Zonder te weten wie zij heeft?

— Zelfs zonder dat zou ik het doorzetten — maar ik geloof het nu wel te weten. Kom mee, Brand, voorloopig hebben deze uniformen voor ons geen waarde, en kunnen ze zelfs wat gevaarlijker worden!

— Maar moeten wij dan niet trachten haar spoor terug te vinden?

— Dat zou geen doel hebben. Wij zouden het immers niet vinden.

— Maar misschien loopt haar leven wel gevaar — tenminste wanneer zij werkelijk naar Drummer op weg was met dat kostbare stuk!

— Wie weet! Ook dan echter zouden wij haar toch niet kunnen helpen. Daar is een taxi.

Raffles stak de hand op, de chauffeur liet zijn wagen stoppen, en de twee mannen stapten in, nadat Raffles een adres had genoemd.

Na een rit van bijna twintig minuten verlieten zij het voertuig weer, dankten den chauffeur af, en gingen zich in het huis in de Victoria Street ontdoen van hun vermomming.

Vandaar begaven zij zich onmiddellijk naar het Strandhotel, want Raffles begreep, dat daar

het strategisch punt was, waar de eerste inlichtingen omtrent Olga Waleff zouden binnenkomen.

En hij had goed gezien.

Rubelik was zeer ongerust over het wegblijven van zijn secretaresse, en had van die ongerustheid reeds mededeeling gedaan aan de politie.

Er kwam nu ook een en ander los, bij monde van een Ober, dien Raffles behoedzaam aan den tand voelde, omtrent de eenigszins geheimzinnige persoon van deze vrouw.

Zij was twee jaren in dienst bij den grooten violist, en had al zijn reizen met hem meegemaakt. Zij zorgde voor de ontvangst van zijn honoraria, regelde alle beslommingen voor hem, effende zijn pad, volgde hem met den trouw van een goed afgerichten hond, sliep niet als het vereischt werd, en at evenmin, als het zoo geviel. De groote violist scheen een soort afgod voor haar te zijn en zij nam hem zooveel mogelijk werk uit de handen, zoodat hij zich geheel kon geven aan zijn kunst.

Niet zonder eenige verbazing nam Brand de mededeeling in ontvangst, toen Raffles hem kwam zeggen, wat hij vernomen had in de groote vestibule van het hotel, waar talrijke zakenlieden elkander plachtten te ontmoeten en waar het nu ook tamelijk vol was.

— Hoe valt dat te rijmen met — wat zij vanavond gedaan heeft? vroeg hij verwonderd. Honderdduizenden van het bezit van haar werkgever, als ik mij zoo mag uitdrukken, gaan door haar handen en zij beheerscht ze zonder dat er ooit een cent verloren gaat — en zij berooft hem!

— Hem? herhaalde Raffles verwonderd. Dat halssnoer was toch niet zijn eigendom?

— Je hebt gelijk — het kwam slechts door een toeval in zijn vioolkist. Intusschen — een diefstal blijft het dan toch!

— Het is geen diefstal in de gebruikelijke beteekenis, Brand. Het is een ontvreemding, en de wet maakt daar tusschen wel degelijk een zeer scherp onderscheid. Intusschen — diefstal of ontvreemding — het blijft inderdaad een zonderlinge geschiedenis, en haar betrouwbaarheid als kassierster valt niet geheel en al in overeenstemming te brengen met haar voorname, parelen te gelde te maken, die in elk geval niet van haar waren.

Heb je nog iets anders omtrent haar vernomen?

— Alleen dat zij moet stammen uit een adellijk geslacht, dat vermaagschapt was met de Romanofs. Haar vader moet een achterneef

zijn van den vermoorden Tsaar Nicolaas. Zij was een jaar of twintig toen zij met den reeds ouden man de vlucht moest nemen voor den rooden terreur — hij is in ballingschap gestorven — zij bleef alleen op de wereld, en wist zich stande te houden — niemand weet hoe. Toen kreeg zij deze aanstelling bij Rubelik, die zeer tevreden over haar moet zijn.

— En nu een andere vraag, Edward — heeft de politie al iets ontdekt — hebben de ontvoerders haar weer in vrijheid gelaten?

— Noch het een, noch het ander.

— Er is nog iets, waarvan ik geen goede verklaring kan vinden, hernaam Brand peinzend. De ontvoerders hadden het natuurlijk niet voorzien op haar persoon, maar op het juweel, dat zij ten verkoop naar den juwelier ging brengen. Maar hoe wisten zij dat? Wie kan op de hoogte zijn geweest, dat zij het halssnoer in bezit had?

— Dat kan alleen de oorspronkelijke dief geweten hebben. Brand! antwoordde Raffles met een glimlach.

— De oorspronkelijke? Bedoel je daarmee dat zij het niet was, die de juweelen in de kist vond?

— Dat kan zij niet geweest zijn, want dan zou het volmaakt geheim zijn gebleven, en niemand zou het in de gedachte hebben gekregen, haar gangen na te gaan. Het is zelfs denkbaar, dat haar ontvoerders nog steeds in het onzekere hebben verkeerd, als het ware tot op de laatste seconde, hetgeen valt af te leiden uit het feit, dat de aanslag plaats had op nog geen dertig meters van de juwelierszaak van Drummer! Toen pas, nadat zij de straat had moeten oversteken om die winkel te bereiken, begrepen de ontvoerders, dat hun verdenking juist was geweest, en dat zij de parelen in haar bezit had. In het kort wil dit dus zeggen dat zij ze weer heeft afgenomen van den geen, die ze uit de vioolkist stal.

— Maar die kist kwam alleen maar in handen van Rubelik, van haar, en van

— Van den Hindoe-bediende, Douah Sin, voltooid Raffles kalm den opgewonden uitroep.

— Maar het is toch volmaakt onmogelijk, dat hij geheel alleen die ontvoering ten uitvoer bracht.

— Ja, dat is technisch onmogelijk. Hij heeft natuurlijk hulp gehad. En naar alle waarschijnlijkheid van landgenooten. Het krioelt hier van de Hindoes, vooral in de havenwijken. Meestal zijn zij stokers aan boord van de groote mailbooten. Naast de Chineezers zijn zij het

meest gezien als stokerspersoneel. Ik denk dat er minstens twee helpers zijn geweest, waarvan er een den auto wel zal hebben bestuurd, terwijl er twee de vrouw onmiddellijk machteloos hebben gemaakt, misschien wel met behulp van chloroform of een andere bedwelmende stof. Heb ik daarin gelijk, dan zullen ze haar waarschijnlijk ook niet zoo heel lang in de auto bij zich hebben gehouden, maar zich, zoo spoedig zij maar durfden, van dien last hebben ontdaan. Ik kan je overigens zeggen dat de Hindoe niet in zijn betrekking is teruggekeerd, en dat is toch ook niet zonder beteekenis.

Eenige oogenblikken bleven de mannen zwijgend tegenover elkander zitten in gedachten verdiept, en toen gingen de oogen van Brand, die naar de groote draaideur gericht waren, wijddopen, in navolging van zijn mond, en hij liet een zwak geluid van verbazing hooren.

Raffles had scherpe ooren, volgde onmiddellijk de richting van zijn blik, en ook op zijn gezicht was eenige verwondering te zien.

De draaideur had zich om haar spil bewogen en liet Olga Waleff door, bleek, hoogopgericht, mager, tanig van huid en trotsch als altijd.

Haar doffe oogen keken recht voor zich uit en haar lippen waren opeengeknepen.

Onmiddellijk traden de portier en de ober op haar toe, en zij stelden haastig en dringende vragen, die Raffles en Brand niet konden hooren.

Wel echter hoorden zij zeer duidelijk het op ongeduldigen, hooghartigen toon gegeven antwoord:

— Maar ik ben er nu toch immers? Het was een ongeluk — het heeft niets om het lijf. Ik heb mij een beetje bezeerd en dat is alles. Mijnheer Rubelik heeft zich toch niet ongerust over mij gemaakt?

— Integendeel — hij heeft er de politie al ingehaald! antwoordde de gerant.

Voor een kort oogenblik kwam er een blijde glans in de levenlooze grijze oogen, maar toen verdoften zij weer, er was iets van schrik in te lezen en zij zei zacht:

— Dat had de Meester niet moeten doen. Het had immers niets om het lijf, zeg ik nog eens. Ik ga nu dadelijk naar hem toe. Is hij in zijn vertrekken?

— Ja, Miss Waleff! U zult hem waarschijnlijk in den blauwen salon vinden.

De Russin liep voorbij, met haar stevigen, bijna mannelijken stap, recht op de lift toe, en Brand keek Raffles vragend aan en fluisterde toen:

— Hoe zit het nu? Heeft ze de juweelen nog of niet? Heeft ze het parelsnoer nu in haar

zak? Rijst ze daar omhoog met een half miljoen waarde in haar tasch? Of niet?

— Pardon, haar tasch had ze niet bij zich, Brand en dat ze de juweelen niet meer heeft daar kun je gerust op rekenen. Maar ik zal je volmaakte zekerheid geven — ik zal het haar

gaan vragen.

— In welke hoedanigheid? vroeg Brand verschrikt.

— In mijn hoedanigheid van den oorspronkelijken dief, van den oerdief, als ik mij die term veroorloven mag!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VI.

EEN GESPREK MET GEVOLGEN.

Een kwartier later ongeveer, zat Olga Waleff alleen in haar eigen vertrek, gelegen naast den kleinen, blauwen salon, waar zij zoeven den grooten violist had gesproken, die nu op het punt stond, een bezoek te gaan brengen bij den Poolschen gezant, die te zijnen huize een partij gaf, waarop ook de groote violist was uitgenoodigd.

Zijn vertrek was alleen vertraagd geweest door de onrust omtrent het lot van zijn secretaresse, die het hotel had verlaten, zonder er hem van in kennis te stellen en veel langer was weggebleven dan zij placht te doen in een vreemde stad.

En nauwelijks was de tred van den grooten kunstenaar weggestorven over den dikken looper, of er werd geklopt op de gangdeur van Olga's kamer, en toen zij eenigszins ongeduldig „binnen!” riep, kwam er geen etagekelder of een kamermeisje, zooals zij verwacht had, maar een haar geheel vreemd heer, met doordringende, grijze oogen, goed gekleed, en die een aangename stem had, zooals spoedig bleek.

— Ik vraag U verschooning, als ik U kom storen, Miss Waleff, begon Raffles met een hoffelijke buiging. Maar ons gesprek zal niet lang duren, denk ik. U ziet mij verbaasd aan, en toch hebt ge mij vanmorgen reeds gezien, weliswaar in een andere gedaante. Heeft U misschien tijd en gelegenheid om mij eenige infichtingen te verschaffen?

Olga fronste de wenkbrauwen en zeide toen:

— Het is toch geen interview? Als U vanmorgen onder de heeren journalisten is geweest, dan kan ik niet inzien —

Het is geen interview, Miss Waleff, tenminste niet in de gebruikelijke beteekenis van het woord. Ik kom U weliswaar ondervragen, maar niet omtrent Uw meester, die gij zulk een groote liefde toedraagt naar men zegt, maar omtrent zijn instrument of liever omtrent de kist, waarin dat instrument steeds wordt opgeborgen.

De jongevrouw keek Raffles onderzoekend

en niet begrijpend aan, met dien hooghartigen blik, die haar zelden verliet, maar ze zei geen woord, en Raffles vervolgde altijd even hoffelijk:

— Het is een ouderwetsche, zeer fraaie en sterke kist, met eenige bergvakjes, door dek-seltjes afgesloten. Meestal zit daar slechts hars in, een rol snaren, een kam, een paar reserve-schroeven — soms ook bevat zulk een hokje iets veel kostbaarders.

De slag was raak geweest, want al leek het onmogelijk — de vrouw verschoot van kleur en werd nog bleeker.

Zij stond half van haar stoel op, viel er weer dadelijk op neer, staarde Raffles ontdaan in het gelaat, bleek tot in haar lippen, en fluisterde schor:

— Wat wilt U daarmee zeggen?

— Ik wil er mee zeggen, Miss Waleff, dat die vioolkist korten tijd iets heeft bevat, nog meer waard zelfs dan het zeer kostbare instrument, door de geniale vingers van Stradivarius gebouwd — een driedubbele snoer parelen!

De Russin kneep de lippen opeen, steunde de spitse kin op de hand, keek Raffles doordringend aan, en toen pas vroeg zij:

— Mag ik weten, hoe U dat bekend is?

— Dat verneemt U zoo aanstonds wel. Op mijn beurt vraag ik: mag ik weten hoe U in het bezit van de parelen kwam?

— Ik nam ze af — van den man die ze zich wilde toeëigenen!

— Is het U bekend, dat men zoiets diefstal noemt — neen, ik wil U niet bedriegen; dat zoiets ontvreemding wordt geheeten?

— Het kan mij volstrekt niets schelen hoe men dat noemt, Mijnheer, zeide de jongevrouw uit de hoogte, en als U soms van de politie mocht zijn....

— Dat ben ik niet!

— Des te beter, ofschoon ook dit mij koud zou laten. Ik herhaal, het kan mij niets schelen, want die parelen behooren ons van rechtswege toe!

— Ons? Wie bedoelt U daarmee?

— Daar bedoel ik de Russen mee, die verdreven zijn uit hun huis en uit hun land, die verjaagd zijn door de Rooden. Die gebrek lijdten, honger en ellende in den vreemde, die, voor zoover zij de vlucht niet konden nemen, erger dan de honden behandeld worden in hun vaderland. Die gehoond worden en gesard, vertrapt en vernederd, die bestolen zijn, uitgeplunderd, beroofd tot zelfs van het allerlaatste.

Olga Waleff was opgesprongen, en had dit alles op een bijna woesten toon uitgeroepen, en zij was zoo plotseling schier onherkenbaar geworden in haar haat, haar verontwaardiging en haar smart, dat het Raffles voorkwam, alsof hier een geheel andere vrouw tegenover hem stond, met vlammende oogen, roode vlekken op de wangen, tanden als van een wolf, gereed om te bijten, en sidderend over haar geheele lichaam.

Maar zij moest haar zenuwen wel zeer goed meester zijn, want even plotseling werd zij weer volmaakt kalm, het licht doofde in haar oogen, die weer ondoorzichtig werden en schenen te krimpen en zij liet zich langzaam weer op haar stoel terugvallen met de woorden:

— Gij kunt dit alles toch niet begrijpen. Gij Engelschen — ach, het is aan U voorbijgegaan. Gij hebt het niet behoeven te dragen.

— Misschien begrijp ik het toch wel, Miss Waleff, antwoordde Raffles ernstig. Men heeft mij gezegd, dat gij van adel waart — —

— Dat ben ik, maar wat doet het er toe? Allen is het zoo vergaan, die niet wilden knielen voor den Moloch van het Bolsjewisme! Bij duizenden zijn zij vermoord, afgemaakt als vee, de ongelukkigen, die zich niet konden of wilden schikken onder het regime van de knoet.

— En gij zijt propagandiste?

De vrouw wierp Raffles een blik toe, die plotseling wantrouwend was geworden en hij begreep dadelijk de beteekenis daarvan en hernam snel:

— Gij behoeft niets te vreezen — ik ben geen spion van de Sovjet, werkelijk niet. Zoodra ik U mijn naam zal hebben genoemd, zult gij dat begrijpen. Overigens zou ontkennen U immers niets baten, want ik meen het nu reeds te doorzien. Door Uw reizen met den grooten violist, zijt gij in staat, gemakkelijk en zonder opzien in alle groote steden in aanraking te komen met de emigranten, in wie nog steeds de hoop leeft, eenmaal het oude Rusland te zien opstaan uit zijn asch.

— Zoo is het! antwoordde de vrouw zacht.

— Van stad tot stad wekt gij de moedelozen op, steunt de zwakken, wekt nieuwe hoop bij de radelozen!

— Zoo is het! herhaalde de vrouw zonder opzien.

— Waar gij kunt brengt gij steun — soms geldelijke hulp. Iedereen die oogen heeft om te zien weet, dat de emigranten hun geheime vereenigingen hebben, dat die vereenigingen hier en daar eveneens verbindingen hebben met zekere Regeeringen en al die pogingen om terug te brengen, wat zeer waarschijnlijk nimmer terug zal komen — die steunt gij, die verbreidt gij, die helpt gij bevorderen.

De vrouw wrong de handen, en terwijl de tranen haar over het bleeke gelaat stroomden, zeide zij voor de derde maal:

— Zoo is het! En helaas, driewerf helaas — misschien hebt gij gelijk, en zal het nooit terugkeeren. Nooit, en zal Rusland ondergaan in de duisternis van de eenvormigheid, en van het ordinairste materialisme. Het zij zoo — ik zal dan mijn plicht hebben gedaan, tot het uiterste! Maar zeg mij nu wat de bedoeling is geweest van uw opmerkingen, zeg mij, hoe gij weet, wat ik deed en wat gij nu zelf wilt doen.

— Later. Ik wil eerst meer van U weten. Hoe wist gij, dat Douah Sin de parelen in de kist had gevonden?

— Ik betrapte hem, terwijl hij ze eruit nam! Ik wist eerst volstrekt niet wat het kon zijn, en dacht aan een of ander vrij onbeteekenend ding — een rolletje snaren, een stuk hars of iets dergelijks. Pas toen ik mij de noodkreten herinnerde van dat schepsel — van die afgezante van de Sovjet, kwam plotseling de gedachte bij mij op, dat de bediende van mijn meester wel iets heel anders in de kist had kunnen vinden.

— Was die gedachtengang niet wat erg gewrongen?

— Volstrekt niet! Als gij bij de journalisten zijt geweest, ofschoon ik Uw gelaat niet herken, dan moet gij toch ook gefouilleerd zijn, dan zijt gij ook opgesloten gehouden in de salon hiernaast! De kist had daar gestaan, open en wel. Er was een verdenking geweest tegen een Uwer. Het was dus niet zoo onnatuurlijk, aan een samenhang te gelooven. Eigenlijk heb ik steeds vermoed, dat een van de journalisten de parelen had, en ze in zijn angst voor ontdekking in het vakje van de vioolkist had laten glijden.

— Dat vermoeden was juist. Miss Waleff. Ik was die journalist, zeide Raffles kalm.

De vrouw staarde Raffles aan, zonder afschuw, veeleer in de grootste verwondering, en toen vroeg ze toonloos:

— Is U — had U de parelen van die vrouw gestolen?

— Zoo is het! Gij moet mij niet te hard

beoordeelen, Miss Waleff. Het zal U aanmatigend in de ooren klinken, maar in zekeren zin ben ik Uws gelijke. Ook ik voer een felle propaganda — al is het dan niet voor het herstel van de Romanofs, van de Hohenzollerns van de Habsburgers, of van een ander voormalig regeerend geslacht. Ik maak propaganda — voor afschaffing van de nooddrufft, en ik doe dat op mijn eigen, hardhandige — en ongetwijfeld strafwaardige wijze! Ik had die parelen nodig, — voor een doel dat op zichzelf zeer schoon is, maar dat men op deze wijze niet schijnt te mogen nastreven. Ik ben een man, die met die beperkingen geen rekening houdt, en daarom nam ik de parelen.

— En ik nam ze, omdat ik het geen diefstal vond, terug te nemen, wat ons toekwam? riep de vrouw opgewonden. Ik zeide zoiets reeds zoeven. Alles wat zij hier verkoopt, dat is vroeger gestolen, dat zijn dingen, die hebben toebehoord aan onzen rampzaligen Tsaar, aan zijn vrouw, aan zijn laf vermoorde dochters, aan de Grootvorsten, aan edellieden, aan allen, die vroeger gelukkig waren en machtig in het heilige Rusland. Neen, ik beschouwde het niet als diefstal, en ik zou nog juist zoo handelen als ik gedaan heb, als ik maar kon! Zoodra ik den Hindoe verdacht, ben ik in zijn kamer gaan zoeken, en na een half uur vond ik het snoer. Natuurlijk heeft hij die diefstal ontdekt. Hij moet geweten hebben, dat ik hem had betrapt, en hij heeft mij sluw gevolgd, vanavond, toen ik het snoer te gelde wilde gaan maken.

— Bij den juwelier Drummer, ik weet het! zeide Raffles. Hebben zij U mishandeld?

— Zij hebben mijn keel dichtgeknepen, dat is alles! Ik was verlamd van schrik en verbazing. Ze hebben mij dadelijk mijn tasch ontruikt, waarin ik de parelen had, de auto reed met verschrikkelijke vaart tot naar een stille stadswijk, in een geheel verlaten straat stonden zij stil, en toen werd ik ruw op straat gesmeten.

— Hebt gij Douah Sin herkend?

— Neen! zeide ik U nog niet, dat zij mij dadelijk een zak over het hoofd wierpen, en dat zijzelf een zwarte lap voor het gelaat hadden gebonden? Neen, ik herkende hem niet!

— Misschien hebt gij daar uw leven aan te danken!

— Maar ik weet natuurlijk zeker, dat iemand anders dan Douah Sin het kan zijn geweest, Ik vertrouwde hem al sedert eenigen tijd niet meer. Hij is overigens nog niet lang in dienst van Mijnheer Rubelik. Ik heb wel tien minuten half verdoofd daar gelegen, toen ben ik overeind gestrompeld, ik ben een apotheek binnen gegaan, heb daar wat Hofman genomen, mijn kleederen wat laten reinigen, ik heb gezegd, dat

ik was aangereden en ik ben naar hier gegaan.

— En niemand mocht de waarheid weten? vroeg Raffles hoofdschuddend.

— Natuurlijk niet! Geloof gij soms nu toch alles mislukt was, dat ik er mij aan had willen blootstellen, door mijnheer Rubelik te worden ontslagen? Wat zou dan mijn lot zijn geweest — nog afgezien van het feit — dat —

Zij voltooide den zin niet, maar in haar wangen steeg een dieproode kleur op, en Raffles begreep, dat hij het trieste geheim doorgrond had van deze bijna veertigjarige vrouw, die een hope-looze liefde had opgevat voor den man, die de schoonste vrouwen der wereld aan zijn voeten zag, en die haar beschouwde als een nuttige, zeer te waardeeren werkkraft en niets meer.

Heel even legde hij zijn krachtig gespierde blanke hand op de trillende vingers van de vrouw en zeide:

— Wat over ons beslist is — dat ontgaan wij niet, Miss Waleff. Ik denk er niet aan, Uw daad te veroordeelen. Ik begrijp nu alles veel beter. Gij hebt de parelen willen bezitten om van de opbrengst daarvan een propaganda te bekostigen, die volmaakt nutteloos is voor zoover de mensch in zijn bekrompenheid thans kan zien — ik wilde de opbrengst gebruiken voor iets tastbaars, iets dat onmiddellijk herstel vereischt. En ik geloof dat mijn rechten het zwaarst wegen. En daarom zal ik alles in het werk stellen om dien Hindoe te achterhalen en hem zijn buit weer te ontfutselen. Kunt Gij U de plek herinneren, waar gij uit de auto zijt geworpen?

— Ik vrees, dat ik daartoe Londen niet goed genoeg ken. Maar wel had ik het stellige gevoel, dat wij in Oostelijke richting zijn gegaan. Ik kon natuurlijk niets zien, maar ik weet beslist, dat ik de Theems heb geroken, de teerlucht van de schepen daar en de werven, even voor ik uit den taxi werd geworpen.

— Misschien kan ik U wat op weg helpen. Ik hoop tenminste, dat gij in Uw opwinding daarop gelet zult hebben. Was de apotheek ver van de plek, waarop gij neerviel?

— Hoogstens drie of vier minuten loopen.

— Naar een straatnaam zult gij zeker wel niet gekeken hebben — maar had de apotheek soms een uithangbord? Men vindt die nog veel van die ouderwetsche winkels in het Oosten.

— Er hing een gaper boven de deur, en daarboven was een roodgeschilderde Eenhoorn.

— Hoe zijt gij naar huis gekomen?

— Al te goed herinner ik het mij niet meer. Ik gevoelde mij nog eenigszins suf. Een bediende van den apotheker moet mij naar een bus gebracht hebben, hij is zelfs een eind met mij mee-gereden, en toen heeft hij mij zelfs naar het station van de Underground gebracht en mij

in de belangstelling van den conducteur aanbevolen — maar het kan ook wel juist andersom zijn geweest.

Raffles zat een kort oogenblik in gedachten voor zich uit te kijken, en zeide toen:

— De dief zal natuurlijk trachten, zoo spoedig mogelijk met de juweelen Engeland te verlaten. Ik moet hem dit tot iederen prijs trachten te beletten. Ziet gij, het is voor mij nog heel wat meer dan een eigenaardige wijze van hulpbetoon aan de vernederden, zwakken en ontrechtten van deze wereld. Er zit voor mij tevens een sportieve kant aan. Ik zou mij zeer gegriefd achten in mijn gevoel van eigenwaarde, als ik toestond, dat een Indiër mij de loefafstak — ik kan dit nauwelijks verdragen van rasgenooten. Mijn ijdelheid, helaas, is bijzonder sterk ontwikkeld.

De Russische secretaresse keek Raffles een oogenblik zwijgend en doordringend aan, en vroeg toen:

— Wilt ge mij nu zeggen, wie gij zijt?

— Met genoegen — ik ben John Raffles.

— Ik heb van U gehoord! hernam Olga Waleff, zonder in het minst verontrust te zijn. Ik matig mij geen oordeel aan over Uwe daden. Maar hebt gij wel eens bedacht, dat ik om hulp kon roepen, dat ik zou kunnen telefoneeren, naar de bel grijpen?

— Ik heb het gedacht — maar niet al te lang, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet dat ik volstrekt geen gevaar loop. Daarom heb ik mij niet eens de moeite gegeven, de electriche draden door te snijden, ofschoon ik dat heel gemakkelijk had kunnen doen. Maar gij zoudt

ook niet geschreeuwd hebben, omdat gij U zelf hebt schuldig gemaakt aan een strafbare daad en tot iederen prijs zoudt willen vermijden, dat Rubelik U zou gaan wantrouwen, U misschien zou ontslaan.

— En die berekening is juist! zeide Olga zacht. Ik zal natuurlijk niets tegen U ondernemen. Hebt ge mij nog iets te zeggen?

— Niets. Helaas hebt ge mij met Uwe mededeelingen slechts ten deele van dienst kunnen zijn. Alleen nog dit. Gij steunt de reactionnaire Russen met alles wat gij bijeen kunt krijgen aan geld, dat is Uw goed recht, als gij diep en vast overtuigd zijt van de wenschelijkheid, die lieden weer aan het bewind te brengen in Rusland, hetgeen wel onmogelijk zal blijken. Het is mijn recht, die zaak anders in te zien — en daarom zult gij er rekening mee moeten houden, dat ik de parelen als mijn eigendom beschouw, zoodra ik ze in handen heb!

— Maar gij hebt ze nog niet! zeide de vrouw opstaande, koel en uit de hoogte, en zelfs niet zonder spottend leedvermaak.

— Ik zal ze krijgen, Miss Waleff, antwoordde Raffles op zijn beurt opstaande, en naar de deur gaande. Nu heb ik tenslotte nog een vraag te stellen — wat denkt gij te doen?

— Wat zou ik kunnen doen? Ik zal mij wel moeten schikken in het verlies!

— Dat zal U des te gemakkelijker vallen, Miss Waleff, daar het hier het verlies betreft van een voorwerp, dat eigenlijk nooit Uw eigendom is geweest!

En met deze woorden nam Raffles afscheid, boog hoffelijk en sloot zachtjes de kamerdeur.

HOOFDSTUK VII.

EEN FORTUIN IN EEN OPIUMKIT.

De politie aangespoord door de zendelinge der Sovjet, die hemel en aarde bewoog om het haar ontstolen halssnoer weer in handen te krijgen, zocht met onverdroten ijver voort, zonder iets te kunnen ontdekken, zonder zelfs eenig spoor te vinden.

Wel begon zij thans, door het zonderlinge wegblijven van den Hindoe-bediende, over te hellen tot de meening, dat deze man misschien iets uitstaande had met den diefstal van het parelen halssnoer. In ieder geval had zijn meester op dezelfde verdieping gelogeerd en zelfs vlak naast de bestolene, en hij had dus gelegenheid gehad het etui te ruilen, ofschoon het wel vreemd mocht heeten, hoe een eenvoudige Hindoe kans had gehad, juist zulk een snoer te doen vervaardigen, al hadden afbeeldingen ervan ook in alle tijdschriften gestaan.

Toch liet de politie niet na, ook dit spoor uit te werken, en een paar detectives doorkruisten sedert een dag East-End, White Chapel, de havenwijken, de wijk van de dokken, zonder veel hoop evenwel, dat zij den Hindoe zouden vinden. Door de bank zijn er altijd van acht- of negenduizend van deze Indiërs in de wereldstad, zij zijn uiterst moeilijk te controleeren, daar zij voortdurend gaan en komen, en zij lijken precies op elkaar, tenminste voor den Westering, evenals Chineezers.

Het was in den morgen van den dag, volgend op dien, waarin de brutale overval van Olga Waleff had plaatsgevonden, toen drie varensgezellen, waaronder een boom van een kerel met hun plunjezak over de schouders, langzaam door een vrij breede straat slenterden, met een eigenaardigen zeemansgang, die het gevolg is van een langdurig verblijf op een schip.

Zij vertraagden hun stappen nog, toen zij langs een apothekerswinkel kwamen, in een zeer oud huis gevestigd, en met een ouderwetschen gaper boven de deur.

Zij keken elkander aan, glimlachten en gingen verder.

Een kwartier later bereikten zij de Theemskade, in de omgeving van de dokken, en zagen bij een klein huisje, waar des nachts een nachtwaker placht te vertoeven, een man staan, die juist een pijp opstak.

— Dat is Sutton, van Scotland Yard, zeide

een der drie mannen op zachten toon.

— Hij heeft een prachtige snor vandaag, zeide de kleinste van het drietal bewonderend, maar niet zonder eenigen spot.

— Ja, een zeer schoon voorwerp! Alleen een beetje al te zichtbaar valsch. Het is anders wel eigenaardig, dat hij en wij op dezelfde plek schijnen te zoeken. Ik vermoed echter, dat dit wel toeval zal zijn, want hij kan evenmin weten, waar Douah Sin zich ophoudt, als wij het doen. Maar dit zeg ik je, Brand, als wij den bruinen schelm vannacht niet beet hebben, dan vrees ik, dat wij toch nog aan het kortste einde zullen trekken — want dan ziet hij stellig kans er met den buit vandoor te gaan. Hij kan zich laten aanmonsteren op een uitvarend schip en daar kan hij al heel gemakkelijk de buit zoolang verbergen, tot hij ergens in een buitenlandsche haven kan drossen.

Sutton had nu de brand in zijn pijp en slenterde met de hand in zijn zakken verder. Hij wilde blijkbaar den indruk maken, kapitein te zijn van een of ander tramp en zijn bemanning te willen aanvullen.

Die veronderstelling bleek juist, want de drie mannen, die hem op eenigen afstand bleven volgen zagen hem een huis binnengaan, waar een der kantoren van den havenmeester gevestigd is, ten dienste van de zeelieden, die zich willen laten aanmonsteren.

— Dat is niet zoo dom bedacht! zeide de jongste van het drietal. Hij redeneert dat Douah Sin zich onder een valschen naam wel eens op de rol zou kunnen laten plaatsnemen van een groot, uitvarend schip.

— Maar als hij eens met een trein ging, Edward?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk, Brand, want aan een station valt een Hindoe veel eerder op dan aan een steiger van een groote mailboot. Neen, dat zal hij wel uit zijn hart laten! En zelfs hier is zijn arbeidsveld beperkt en zijn kansen om te ontsnappen zijn niet eindeloos. Die heel groote schepen staan meestal onder heel scherpe bewaking tegenwoordig en men komt er niet aan boord, zonder een behoorlijk onderteekend stuk van den havenmeester. En daar Douah-Sin moet begrijpen, dat ook dit kantoor in het oog wordt gehouden, zoo zal hij het liever probeeren

op een kleiner schip, liefst een vaartuig in de wilde vaart, een tramp, een bunkerschip, een tankboot, of iets dergelijks. De kapiteins daarvan nemen dikwijls lieden aan, zonder daarvan mededeeling te doen, al is het ook verboden. Daarop speculeerde onze dief waarschijnlijk.

— Als hij het tenminste weet!

— Als hij het zelf niet weet, dan zal de kerel het wel weten — of de kerels, die geholpen hebben bij den overval. Hij zal het spijtig genoeg vinden, dat hij nu de opbrengst van den buit met die twee onvermijdelijke helpers zal moeten deelen. Die kleinere schepen liggen meestal dicht bijeen bij de houthaven, Brand. Wij zullen daar dus eens een kijkje gaan nemen.

— Ik zie hier menige gemeene tronie, Mylord, merkte de man op, die niemand anders was dan James Henderson, de sterke helper van Raffles.

— Dat is geen wonder, James. De wijken van de misdaad en van de scheepvaart liggen zeer vaak naast elkander in de groote steden. De samenhang is geheel gemakkelijk te verklaren, maar dat bewaar ik tot gelegener tijd.

Het liep tegen lunchtijd, en de drie mannen slenterden een zeelieden-logement binnen, waar zij een eenvoudige maaltijd nuttigden, onderwijl hun ooren en oogen goed den kost gevend.

Er bevonden zich een zestigtal personen in de groote gelagkamer, en daarvan waren zeker niet meer dan de helft blanken. De rest bestond uit Aziaten, negers, Arabieren, Chineezers, Japanners en ook Indiërs.

Zij namen al deze personen scherp op, maar Raffles was er heel zeker van dat Douah-Sin zich niet onder hen bevond.

Maar toen hij bij het verlaten van het logement tusschen een groepje van die Indiërs terecht kwam, ging er een korte siddering van verbazing en voldoening door hem heen, toen hij een van die mannen den naam van den dief hoorde uitspreken.

Het was een lange, magere kerel, met een ijl kinbaardje, geheel Westersch gekleed, met een rooden doek om zijn nek, een sportpet op.

Hij sprak op zachten toon en in zijn eigen landstaal met een anderen Indiër en Raffles, die verscheidene Indische dialecten verstond, ving wel niet alles op, maar toch hier en daar een flard, een paar woorden, terwijl hij schijnbaar onverschillig naar buiten drentelde met de anderen.

En niet zoodra stonden zij op straat of Raffles nam Brand een weinig terzijde, en fluisterde hem haastig in:

— Douah-Sin komt vanavond in de kit van Wang Lu, die lange kerel daar, met zijn geruite pet op, noemde zijn naam.

— Zou dat misschien een der medeplichtigen zijn?

— Dat weet ik niet, ofschoon het best mogelijk is. Het klinkt niet aannemelijk, dat er behalve de medeplichtigen nog andere Hindoes zijn, die van den diefstal op de hoogte zijn gebracht. Douah Sin moet heel goed weten, dat hij zich daarbij aan het grootste gevaar zou blootstellen.

— Wat moet hij in de kit van Wang Lu uitvoeren en waar is die ergens?

— Dat opium hol is pas dezer dagen „feestelijk geopend” als ik mij zoo mag uitdrukken. Ik ontdekte het bij toeval op een mijner zwerftochten, het is niet zoo gemakkelijk te vinden, maar ik zie er wel kans toe. Wat de Hindoeër te zoeken heeft, weet ik niet. Misschien heeft hij daar wel zijn nachtverblijf? Die anderen zijn in geen geval goede vrienden van hem — zij spraken nogal afkeurend over den dief van onze parelen! In elk geval zullen wij zorgen, dat wij er zijn.

— Laat Wang Lu dan Westerlingen toe in zijn kit?

— Hoogstzelden — maar als men goede introducties heeft, of doeltreffende overtuigingsmiddelen toepast....

— Geweld bedoel je?

— Zeker, als het niet anders zou kunnen! Maar voor een handvol zilvermunten is hij ook zeer gevoelig.

Het zal echter noodig zijn, dat wij onze strijdkrachten eenigszins verdeelen en als het ware onzen man omsingelen. Ik ken het huis. Het is zeer oud, smal en diep, en een steeg loopt er in een boog omheen, terwijl de voordeur aan een smal straatje is gelegen. De steeg is nauwelijks een meter breed, en men zou er bijvoorbeeld gemakkelijk overheen kunnen springen.

— Edward — weet wel, wat je wilt beginnen, waarschuwde Brand hem ernstig. Die Chineezers deinzen voor niets terug, als zij moeten vreezen, dat hun standje gevaar loopt, dat de politie het hun lastig zou kunnen maken, of eenvoudig uit wraakzucht. Zij zijn zeer snel met revolver of mes, vooral in deze gevaarlijke buurt!

— Ik weet dat beter dan wie ook, Brand, maar dat zal mij niet weerhouden. En luister nu goed, dan zullen we ons veldtochtplan eens opmaken!

— Wil ik die lange kerel niet liever nagaan?

— Wij kunnen het een doen, en het ander niet laten. Wij kunnen zachtjes praten en die twee in het oog houden.

En zijn stem zooveel mogelijk dempend, zette Raffles zijn plan van aanval uiteen, en vijf minuten later was het vastgesteld, en scheidde

Brand zich onopvallend van zijn metgezellen af, teneinde den langen Hindoe te volgen.

Raffles en Henderson zag hem pas weer opdagen, toen het naar zes uur in den middag liep.

Brand was in een niet al te rooskleurig humeur en gromde, zijn zeemanspet neerwerpend op de tafel van een morsige gelagkamer ergens in het Oosten van de havenwijk:

— Die kerels leken wel onvermoeid! Maar ik geloof hoe langer hoe meer dat het toeval ons op het goede spoor heeft gebracht, want zij hebben den heelen middag doorgebracht met het zoeken naar een schip! Ik ben er achter gekomen, dat zij beiden op hetzelfde schip willen monstereen, maar het moet morgen al uitvaren.

— Vroegen zij geen plaats op de rol voor Douah-Sin, voor hun makker? wilde Raffles weten, die vol aandacht geluisterd had.

— Alleen voor hun beiden!

— Dat is zonderling! bromde Raffles. Zou ik mij dan toch vergist hebben — zijn die lieden niet bij de zaak betrokken, of is hier een andere verklaring voor. Nu, wij zullen het wel zien, naar ik hoop. Ik dank je voor je moeite, Brand. Waar was die kerel het laatste?

— In een heel klein logementje voor Inlanders bij het begin van de Petroleumhaven. Het is daar een verschrikkelijke bende, het stinkt er geweldig, en hoe die menschen het er uithouden is niet te begrijpen.

— En je weet zeker, dat Douah Sin er niet was?

— Volmaakt zeker. Ik heb er onderzoek naar gedaan. Hij logeert ergens anders, naar het schijnt. Die twee Indiërs hebben ook nog met elkaar gesproken, in een klein, afzonderlijk hokje van hun logement, maar dat kon ik natuurlijk onmogelijk hooren. Ik heb ze alleen maar voor het gordijnlooze raam zien zitten, iedder met een glas brandewijn voor zich, alsof Mohammed nooit het gebruik van sterke drank verboden had.

— Dan zijn het eenvoudig geen Mohammedanen geweest, en ook geen Muzzelmannen, maar Boeddhisten! zeide Raffles. Nu vanacht zal de oplossing wel brengen. Laten wij gaan eten.

— Hier? vroeg Brand, met een blik van afgrijzen in de richting van het buffet en den dikken, slonzigen waard, die glazen droogde met een doek, die een erfstuk moest zijn uit het Jacobeaansche tijdperk.

— Niet hier — in het Tehuis voor zeelieden! Daar krijgt men voor weinig geld een behoorlijken maaltijd. Vooruit, maar, vrienden!

— Nog één vraag, Edward — waarom geloof

je dat Douah Sin het collier bij zich zal hebben, als hij naar de kit van Wang Lu komt.

— Omdat hij medeplichtigen in den arm heeft moeten nemen, antwoordde Raffles kortaf. Een man in zijn omstandigheden kan niet anders handelen, dan steeds en overal de buit met zich mee te dragen. Hij weet immers, dat hij nergens veilig kan zijn voor de begeerige grijpvingers van zijn helpers! Neen, wat dat betreft ben ik volmaakt zeker van mijn zaak.

En daarna werd de waard betaald voor de verteering de drie mannen verlieten het kroegje, zochten het helder goedverlichte ruime Tehuis op, aan de Theemskade gelegen, gebruikten daar een zeer behoorlijke maaltijd en toen zij dat huis weer verlieten, begon langzaam de schemering te vallen.

Zij waren nog bij elkander, toen zij de straat bereikten, in het midden waarvan de opiumkit van Wang Lu zich bevond. Straat is wel een wijsdsche naam voor wat niet meer was dan een breede steeg, somber, smerig, zelfs midden op den dag van zon verstoken.

Eerst kwam er een fabriek aan de zijde van Lu's woning, vervolgens een pakhuis, dan de achterzijde van een garage, dan kwam het smalle wankele huis van den Chinees, vervolgens het slop of de snijding en dan begonnen de huizen opnieuw, bewoond door de allerarmsten, in hoofdzaak Chineezee en Indiërs.

Aan het begin van deze straat gaf Raffles op zachten toon nog eenige instructies en toen liep hij vlug en alleen de straat in, voorbij het huis van Wang Lu en hield pas op, toen hij voor het huis stond, bijna een blok verder, waar een Chineesch theater gevestigd is.

Het was een hoekhuis, en de brandweer had het aanbrenge van een noodtrap in het smalle zijstraatje voorgeschreven.

Die ijzeren trap was beneden aan de straat met een hek afgesloten, maar Raffles had niet de minste moeite, het even snel te openen, alsof er een sleutel opstak.

Het was reeds bijna geheel donker, toen hij begon, aan de steegzijde deze smalle ijzeren trap te beklimmen, en het was best mogelijk, dat een of ander oogenpaar hem daarbij zag, maar een Chinees is zeer weinig nieuwsgierig naar wat anderen doen, of misschien hield men hem voor een of anderen werkman. Daarenboven werd hij al onzichtbaar, zoodra hij drie meters van den grond was, want verder omhoog was het al stikdonker tusschen de nauwe steegwanden.

Raffles bereikte op die wijze heel gemakkelijk het dak van het huis, en nu begon hij zijn tocht over de daken, nu en dan klauterend als een kat,

totdat hij moest ophouden, omdat hij nu de snijding genaderd was.

Daar, op een meter afstand, was het huis van Wang Lu!

Raffles keek om zich heen, plat op zijn buik liggend, totdat zijn blik viel op een ladder, die tegen een hooge schoorsteen was geplaatst.

Hij kroop er op toe, onderzocht de sterkte van spijlen en sporten en bromde voor zich heen:

— Dit lijkt in ieder geval veiliger dan een sprong in de duisternis!

Voorzichtig schoof hij de ladder over de snijding heen, totdat de uiteinden op den anderen dakrand rustten, en toen begon hij den overtocht, met zijn knieën voortkruipend over de sporten.

Hij kwam terecht op een plat dak met kiezel bestrooid, dat zeker in geen tientallen jaren vernieuwd was, liet de ladder waar zij was, en zocht naar een luik.

Het duurde eenigen tijd voor hij er tenslotte een gevonden had, behoorende tot het hoekhuis en toen kon hij het nog niet aanstonds openen, want het bleek van binnen gegrendeld te zijn en hij moest zijn fijnste metaalzaag te voorschijn halen om die grendel te kunnen doorzagen. Eindelijk kon hij het luik uit de voeg oplichten en omklappen.

Hij bukte zich en keek in een volmaakt donkeren zolder.

Naar het luik voerde een houten, vasten trap, en die begon Raffles af te dalen.

Zijn hand ontmoette een paar draden, en hij dacht reeds aan een alarminrichting, toen hij omhoog keek, en zich tegen den reeds donkeren avondhemel, de lange paal van een antenne zag afsteken.

— Het is maar radio! mompelde hij, en mijnheer Wang Lu heeft een eigen installatie.

Licht en zacht loopend als een kat schreed hij over den zolder, ging nog een trap af en eensklaps stond hij stil op het hooren van menschelijke stemmen en op het zien van een lichtkier, aan het einde van een gang.

Hij wilde juist die gang ingaan, toen hij zich dicht tegen den wand drukte op het hooren van schreden, die een trap opkwamen.

Het volgende oogenblik ging een deur open en het licht, waarvan hij een streep had gezien, bescheen het gelaat van — Douah Sin!

Hij zag duidelijk hoe de Hindoe een oogenblik stilstond, scheen te weifelen en toen in zijn eigen taal mompelde:

— Waarom zijn jullie alle twee gekomen? Râh Douka zou alleen komen.

En toen ging hij binnen en de deur viel dicht.

Raffles aarzelde geen oogenblik maar ging

de gang in, nam zijn revolver ter hand, stond even voor de deur stil, en bukte zich toen om door het sleutelgat te zien. En hij zag het volgende:

Op de tafel stond een klein sandelhouten kistje, waarvan de deksel geopend was, en daarin zag hij de matte glanzing van de gestolen parelen! Douah Sin had het zoeven geopend en liet den inhoud zien aan een der Hindoes in half gebukte houding. Maar de andere Hindoe kwam als een tijger aansluipen en Raffles zag zeer duidelijk en vlak voor zich als het ware de felle glinstering van het lange, spitse mes, dat hij achter den rug in zijn vuist geklemd hield.

Raffles begreep, dat de deur niet gesloten kon zijn, en het volgende oogenblik had hij ze opengerukt.

Zoo groot was de ontsteltenis over deze plotselinge komst, dat hij het parelensnoer reeds uit het kistje had genomen en in zijn zak had laten glijden, voor een der drie Hindoes aan verzet dacht.

Toen hief de man met het mes zijn wapen op, maar Raffles sloeg hem met de kolf van zijn revolver tusschen de oogen en hij duizelde achteruit, zoodat de deur weer vrij was en Raffles de kamer kon uitstormen.

Op het luide geschreeuw van de drie Hindoes gingen er beneden in het huis dadelijk deuren open, en Raffles begreep, dat hij denzelfden terugweg zou moeten volgen. Hij bracht de vingers tusschen de lippen, liet een schrill, doordringend gefluit hooren, dat onmiddellijk beantwoord werd door een schreeuw daar beneden en het stampend geweld van zware voetstappen, die Raffles dadelijk herkende, op de treden van de trappen, die naar de boven gelegen verdiepingen voerden.

Op het halt duistere portaalje gekomen hoorde hij reeds de ademhaling van den reus, die naar boven schreeuwde:

— Hier zijn wij, Mylord! Maar ze zitten ons op de hielen, de schurken!

— Naar boven! Volg mij dan! riep Raffles en hij stormde de trap op, en bereikte bijna tegelijk met Henderson en Brand den zolder, terwijl het huis reeds vervuld was van geschreeuw en kreten van moord en bedreiging.

Hij stormde vlug als de wind het steile trapje naar het luik op, sprong op het dak, snelde naar den dakrand...

— Vervloekt! bromde hij tusschen de tanden.

Er was reden genoeg voor dien uitroep; de ladder was teruggehaald, en lag aan de overzijde.

En dat was niet het ergste — het dak krioelde van de blauwe helmen.

— Het werk van Sutton! riep Raffles. Hij

is toch slimmer dan ik dacht! Ze hebben zeker iets in den neus gekregen en het huis omsingeld. Hoe we hier af moeten komen, ik weet het niet. Sluit in ieder geval voorloopig het luik en ga er op staan, Brand, dan kom ik bij je!

— Ik weet iets, mylord, juichte Henderson, die een oogenblik perplex had gestaan. Over de straat heen!

— Je bent gek! Die is minstens 4 Meter breed en al spring ik nog altijd bij de zeven, dat is over dag en op een grasbaan

— Maar het gaat wel met een polstok, Mylord,

— Heb jij er een?

— Een? Wel tien!

En nog terwijl hij dit triomphantelijk uitriep, rukte hij met één hand een van de atnennemasten uit haar stand, waarvan er wel geen tien, maar dan toch zeker vijf dicht bij elkaar stonden die minstens 6 meter lang was en ontdaan van den haak— die aan het boveinde de draden bijeenhield.

Hij wilde reeds een aanloop nemen, om het

goede voorbeeld te geven, toen Raffles zei, hem weerhoudend:

— Leg liever de paal dwars over de straat heen, James, dan kunnen wij ons naar de overzijde heen palmen. Er is geen tijd te verliezen!

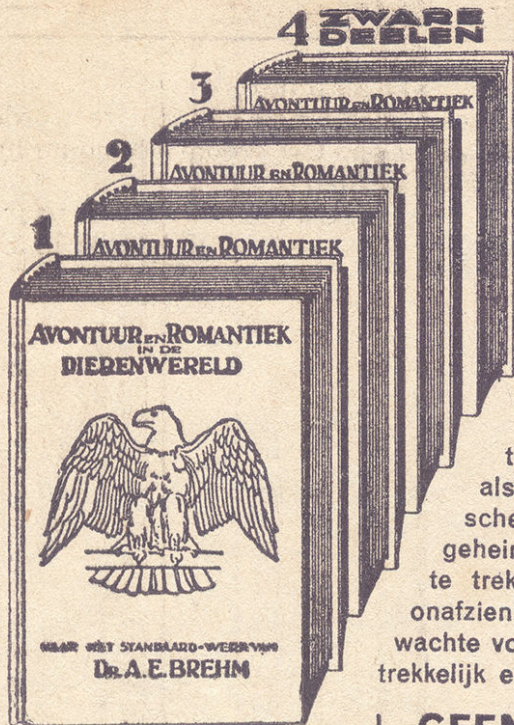
Alsof hij een hengelstok hanteerde, schoof Henderson de vuistdikke mast over de straat heen, en toen pas begonnen de agenten daarginds lont te ruiken, en dreigend hun waarschuwingen te schreeuwen, terwijl ze in de lucht schoten.

Maar reeds hadden Raffles en Brand hun standpunt op het luik reeds verlaten en bereikten den dakrand toen Henderson al bijna aan de overzijde was en verdween in een openstaand dakraam!

Op eenigen afstand van elkander palmden zij zich voort langs de zwiepende mast op een hoogte van twaalf meter boven de straat, en toen eindelijk de agenten op de gedachte kwamen, de ladder te gebruiken als brug over de snijding, waren de drie stoutmoedige mannen reeds lang verdwenen — en zij bleven ook verder onvindbaar.

De volgende aflevering bevat:

De Haaien van Londen.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onver-
schrokken reizigers, die de wildernissen
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame
oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak
ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vor-
schers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen
onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onver-
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-
kundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele
persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen
en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen
Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de
lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-
den bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in pracht-
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD DE COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD DE COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA No.30 1 1/4 ct ||| NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct ||| GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO No.2 1 1/2 ct ||| PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct ||| FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5

BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS
PUNTEN

te posten in open enveloppe, porté 1 1/2 ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

Adres:

Stad:

Gefelue mit gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éinzelide adres wordt siechtis een dazer bons gaceceptierd

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYNMAYER ARTISTEN